

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Setkání

9

září 2011
ročník XXI.

Prosím všechny, s nimiž mi Bůh dopřál se setkat, aby si zachovali víru v Něho a měli se rádi, abychom se tak všichni opět mohli setkat u Boha, který zná srdce každého z nás a který je Láska sama.

(Ze závěti mons. Josefa Kavaleho)

Poslední rozloučení s mons. Josefem Kavalem

V pondělí 29. srpna odpoledne se zcela zaplněný českobudějovický kostel sv. Jana Nepomuckého loučil s duchovním správcem farnosti Mons. Josefem Kavalem. Mše se zúčastnili místní farníci, s nimiž Josef Kavale 38 let působil, i delegace z linecké a pasovské diecéze. Ty připomněly jeho stmělující roli třech sousedních diecézí, rozdělených železnou oponou. Mons. Josef Kavale (6. 12. 1919 – 21. 8. 2011) byl v letech 1974-1990 kapitulním vikářem a administrátorem diecéze, která neměla biskupa. „Byl otcem diecéze a autoritou, jenže ne moci, ale autoritou ducha a srdce,“ zaznělo z úst hostů, mezi kterými byli např. budějovičtí biskupové Jiří Padour, Pavel Posád a litoměřický biskup Jan Baxant. „V jeho věku už mu přejme, že spočinul u Boha,“ myslí si Jan Baxant. Pavel Posád připomněl, že Josef Kavale stál před dvaceti lety u založení Diecézní charity České Budějovice. Po mši se lidé rozloučili se zemřelým na českobudějovickém hřbitově sv. Otýlie. (rag)

Kard. Miloslav Vlk se loučí s mons. Kavalem.

Průvod před mší sv. - kanovníci a zahraniční hosté.

Zleva: linecký emeritní biskup Maximilián Aichern, pasovský emeritní biskup Franz Eder, kard. Miloslav Vlk.

Zleva: českobudějovický diecézní biskup Jiří Padour, pomocný českobudějovický biskup Pavel Posád, litoměřický biskup Jan Baxant.

Modlitby nad rakví

Památku mons. Kavaleho uctil také primátor města Juraj Thoma.

OBSAH

Z homilie kard. Antonia M. R. Varely	3
Rozloučení s mons. Josefem Kavelem	4
Mons. Josef Kavale, bývalý kapitulní vikář v Č. Budějovicích	5
Mons. Josef Kavale: Proč mluvit o stáří, věřime- li v život věčný?	7
Školské sestry de Notre Dame	9
Duha v druhé generaci	10
Restaurování mobiláře kostelů v českobudějov- ické diecézi	11
Vzpomínka na Pepu Cepáka	11
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Ministrantský tábor	12
Letní tábor dětí ze Suchdola n. L. a okolí	12
Hrachov 2011	13
Letní setkání dětí a mládeže „Na křídlech svobody“	13
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Děti ze sociálně slabých rodin na tábore	14
Skauti čerpali inspiraci u Robinsona	14
Jeden den v životě dobrovolníka	15
Hartmanice 2011	15
Návštěva z Běloruska	15
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Aktuálně	16
Jsmo naprogramováni na úspěch?	16
UKŽ - KDFB	16
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Jak Gaudí zaujal	17
Stejně a jinak	17
Postřehy z Pelhřimovska	17
Eucharistie je poklad	18
Papamobil nadosah	18
Kočka od papeže	19
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Kostel v Sepekově se dočkal nových zvonů ...	19
Hůrka u Prášíl	20
K četbě a studiu doporučujeme	21
Personalie	21
Radio Proglas	22

Příští číslo
vyjde 17. 10. 2011.
Uzávěrka je 7. 10. 2011.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel.: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 15 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

„Světové dny mládeže a jejich více než čtvrt století dlouhé dějiny nelze oddělit od jednoho blahoslaveného, jehož památku slavíme při této eucharistii na madridském náměstí de la Cibeles, nedaleko místa, kde slavil tři bohoslužby – v roce 1982, 1993 a 2003. Mluvím samozřejmě o nezapomenutelném, uctívaném a milovaném Janu Pavlu II., o papeži mladých. Právě s Janem Pavlem se začíná nové a dosud nevídané dějinné období. Charakterizuje ho vztah Petrova nástupce a v důsledku toho i dosud nebývalý vztah celé církve k mládeži. Jde o vztah přímý a bezprostřední, vztah od srdce k srdci, živěný vírou v Pána Ježíše Krista, vztah nadšený, plný naděje, veselý a nakažlivý. Od prvního setkání, které proběhlo roku 1985 v Římě, až do toho dnešního, madridského, se nádherné dějiny víry, naděje a lásky vinou přes tři generace mladých katolíků i nekatolíků, kteří zakusili, jak se jejich život měnil v Kristu a jak mezi nimi povstala četná povolání ke kněžství, zasvěcenému životu, křesťanskému manželství a k apoštolátu. Osobní svatost Jana Pavla II. září jedinečnou přitažlivostí zvláště v evangelizaci mladých lidí dneška. Skutečnost, že Jan Pavel II. mladé lidi skutečně miloval, neváhal zdůraznit ani současný papež Benedikt XVI. v homilii při beatifikační mši, která se uskutečnila 1. května na Svato-petrském náměstí v Římě.

Tajemství jeho zářící osobnosti, formované dokonalou láskou, lze snadno pochopit ve světle Božího slova, které Jan Pavel II. hlásal. Klíčem k pochopení celého jeho života, zasvěceného Pánu, církvi a člověku, je vroucí láska ke Kristu, od níž se – tak jako svatý Pavel – nenechal nikdy odloučit. Také Jan Pavel zakusil ve svém životě sklíčenost, úzkost, pronásledování, nedostatek základních prostředků v době II. světové války; byl svědkem kruté okupace jeho země a oloupení vlastního lidu... Trpěl bolestí těch, kdo byli pronásledováni pro Krista, a to jak před svým zvolením na Petrův stolec, tak i poté, doslova až k prolití krve. Byl nezlomným svědkem pravdy a křesťanské naděje, věřil v pravdivost tvrzení „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“, nepodleh strachu z protivenství uvnitř ani vně církve. Byl skutečným Kristovým hrdinou a nic jej nemohlo odloučit od jeho lásky.“

(Z homilie madridského arcibiskupa kard. Antonia María Rouco Varely, kterou pronesl při zahajovací bohoslužbě 26. Světových dnů mládeže dne 16.8.2011 v Madridu.)

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

12.-16. 9.	(po-pá)	Řím – Celosvětové setkání biskupů-kapucínů – biskup Jiří
12.-18. 9.	(po-ne)	Polsko – biskup Pavel
18. 9.	(ne)	Řím – Podzimní pouť (11 hod.) – biskup Jiří
19. 9.	(po)	Želiv – Setkání spolužáků – biskup Jiří
20. 9.	(út)	České Budějovice – Kněžský den – oba biskupové
23. 9.	(pá)	Litoměřice – Mše k příležitosti 20. výročí založení Charity Litoměřice (10 hod.) – biskup Pavel
23.-25. 9.	(pá-ne)	Moravské Budějovice – Oslavy 100. výročí Gymnázia – biskup Pavel
24. 9.	(so)	Holubov – svěcení kaple (14 hod.) – biskup Jiří
28. 9.	(st)	Stará Boleslav – Národní svatováclavská pouť – oba biskupové
29. 9.	(čt)	Český Krumlov – Biřmování (18 hod.) – biskup Pavel
30. 9.	(pá)	Praha – Veni Sancte, imatrikulace studentů KTF UK – biskup Jiří
1. 10.	(so)	České Budějovice , biskupství – Setkání center pro pastorační – biskup Pavel
2. 10.	(ne)	České Budějovice , sv. Vojtěch – Mše sv. pro Proglas (18 hod.) – biskup Pavel
3.-4. 10.	(po-út)	Kájov – Dětská diecézní pouť – oba biskupové
7. 10.	(pá)	Lomec – Růžencová pouť (17 hod.) – biskup Jiří
8. 10.	(so)	Záhoří – Pouť a biřmování – biskup Jiří
9. 10.	(ne)	Praha – Rada Charity ČR a SR – biskup Pavel
10.-11. 10.	(po-út)	České Budějovice – Promoce TF JU – biskup Jiří
14. 10.	(pá)	Svatý Hostýn – Dušičková pouť (17 hod.) – biskup Pavel
15.-20. 10.	(so-čt)	Čkyně – Mše sv. (10.30. hod.) – biskup Jiří
16. 10.	(ne)	Kájov – Poutní mše sv. (10 hod.) – biskup Pavel
18. 10.	(út)	Praha – Zasedání ČBK – oba biskupové
19. 10.	(st)	České Budějovice , klášterní kostel – Mše sv. (9.30 hod.), imatrikulace studentů TF JU (11.30 hod.) – biskup Jiří
		České Budějovice , sv. Vojtěch – Mše sv. pro Proglas (18 hod.) – biskup Pavel
		Řím – biskup Jiří
		Lukavec – Poutní mše sv. (9.25 hod.) – biskup Pavel
		České Budějovice , biskupství – Setkání kaplanů pro mládež (9.30 hod.) – biskup Pavel
		Brno – Zasedání Komise pro kněžstvo ČBK – biskup Pavel

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Rozloučení s mons. Josefem Kavalem

V pondělí 29. srpna se v kostele sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích konalo rozloučení s mons. Josefem Kavalem, který zemřel v neděli 21. srpna ve věku 91 let. Mons. Josef Kavale působil jako administrátor českobudějovické diecéze a byl dlouholetým duchovním správcem farnosti sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. 2. 7. 1990 ho papež Jan Pavel II. jmenoval čestným apoštolským protonotářem.

Kardinál Miloslav Vlk píše k této příležitosti pro svou webovou stránku tato slova: „O Mons. Josefu Kavalem bylo při rozloučení řečeno hodně krásného. Za pasovskou a lineckou diecézi pronesl slova rozloučení emeritní biskup pasovský Franz Eder. Pak za diecézi českobudějovickou promluvil - vedle diecézního biskupa Jiřího - archivář mons. Václav Kulhánek, za Diecézní charitu pomocný biskup Pavel Posád a za farnost jáhen ing. Karel Faber. Na těchto svých stránkách se chci připojit krátkou vzpomínkou na tohoto svého předchůdce ve vedení českobudějovické diecéze a poděkovat mu za to, jak vstupoval do mého života.

Naše cesty se často setkávaly. Když byl v Jindřichově Hradci proboštem, navštívil jsem ho tehdy několikrát jako jindřichohradecký archivář. V českobudějovické farnosti u sv. Jana Nepomuckého jsem občas fungoval jako varhaník při svatbách. Mons. Kavale - jako kapitulní vikář a později administrátor diecéze - vstupoval do mého života. Když mi hrozilo odnětí státního souhlasu v Rožmitále pod Třemšínem v roce 1979, usiloval odvrátit tuto hrozbu. Ale i potom se znovu a znovu snažil, abych souhlas získal zpět, až se to pak k 1. 1. 1989 podařilo...

Jmenování českobudějovickým biskupem v r. 1990 mě zastihlo v cizině. Na zpáteční cestě domů jsem se zastavil na faře u sv. Jana a nabídl jsem mu funkci generálního vikáře. Domníval jsem se, že by mohl být mostem mezi minulostí a novou přítomností. On však poděkoval s tím, že nyní je nová doba, která vyžaduje nové lidi...

Chci Mons. Kavalemu poděkovat za vše, co pro diecézi i pro mne osobně vykonal. Písmo říká: „Jejich skutky jdou s nimi“.

Ať Bůh spravedlivý soudce a milosrdný Pán mu vše odplatí. (www.kardinal.cz)

Ke všem krásným slovům, která při rozloučení s mons. Josefem Kavalem zazněla, bychom ještě - jako zástupci farníků - rádi dodali slova díky manželům Potůčkovým, kteří našemu milovanému duchovnímu otci celá léta zajišťovali příjemné domácí zázemí. Helena a Karel Faberovi

Uvedení Miloslava Vlka na biskupský stolec v Českých Budějovicích (1990)

Mons. Josef Kavale

Narodil se 16. 12. 1919 v Českých Budějovicích. Kněžské svěcení přijal 29. 6. 1947 v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

Od 1. 8. 1947 byl kaplanem v Písku. Od 1. 9. 1950 byl administrátorem farnosti Mirovice. Při tom od 1. 5. 1952 sekretářem píseckého vikariátu. Od 1. 8. 1959 byl administrátorem farnosti-proboštví Jindřichův Hradec a excurrento administrátorem farností Lodhéřov a Horní Pěna. Při tom byl od 1. 8. 1959 do 19. 3. 1969 a po druhé znovu od 1. 5. 1971 do 30. 6. 1973 okrskovým vikářem jindřichohradeckého vikariátu. Od 1. 7. 1973 byl administrátorem farnosti u sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích.

2. 8. 1973 byl instalován sídelním kanovníkem katedrální kapituly sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. 9. 1. 1974 byl zvolen kapitulním vikářem a tuto funkci zastával (od nového CIC už jako administrátor diecéze) do 31. 3. 1990. 2. 7. 1990 ho papež Jan Pavel II. jmenoval čestným apoštolským protonotářem. (Jmenování mu bylo slavnostně předáno při mši sv. ve farním kostele sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích dne 9. 10. 1990.)

15. 5. 2000 byl zvolen proboštem katedrální kapituly sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. (Toto zvolení potvrdil diecézní biskup mons. ThDr. Antonín Liška dne 19. 5. 2000.)

Zemřel po dlouhé nemoci - zaopatřen svátostmi - v českobudějovické nemocnici v neděli 21. 8. 2011.

Pohřební obřady vedl českobudějovický biskup mons. Jiří Paďour, OFM Cap. Foto Radek Gális

Mons. Josef Kavale, bývalý kapitulní vikář v Českých Budějovicích

P. Dr. Alois Křišťan z Teologické fakulty JU vedl v listopadu 1997 (v rámci projektu „Aufbruch“) rozsáhlý rozhovor s mons. Josefem Kavalem. Přinášíme vám jeho část, která se mj. dotýká i nelehkého působení v dobách komunismu.

Stál jste léta v čele diecéze v době komunistické vlády. Jak byste charakterizoval tehdejší postavení církve bez biskupů?

Nebyla autorita, na kterou se mohl každý kněz obrátit. Kapitulní vikář sice měl povinnosti, ale neměl určitá práva a možnosti. Biskup i za komunismu měl lepší styk s Římem, kapitulní vikář to měl horší. Snažili jsme se aspoň o to, abychom dostávali úřední listy Acta apostolicae sedis, abychom dostávali zprávy z Říma. Do poloviny osmdesátých let i to bylo velmi obtížné, pak už to bylo lepší. Pak jsem byl i v Římě, osobně jsem mluvil jak s kardinálem Casarolim, tak s papežem. Církev bez biskupa je opravdu bez hlavy.

Kapitulní vikář nemohl hlavu nahradit?

Kapitulní nemohl biskupa nahradit, měl jen vymezena určitá práva podle Codex Iuris Canonici. Když kapitulní vikář setrval ve funkci déle než rok, jeho práva se rozšířila o určité kompetence, za které odpovídal jako biskup.

To je v rovině právní. V osobní rovině - když kapitulní vikář měl důvěru kněží a věřících, oproti biskupovi, který ji neměl?

V tom případě byl na tom lépe ten kapitulní vikář. I ta diecéze na tom byla lépe, protože záleželo v první řadě na tom, aby kapitulní vikář měl důvěru a aby se odvážil také důvěřovat.

Co podle Vás musí umět člověk, který má řídit diecézi?

Myslím, že hlavně pastorační. Na všechno ostatní dostane odborníky, ale musí to mít v sobě, aby uměl pastorační. Mít rád lidi a mít rád také své spolubratry.

Představený diecéze musí ale také řídit instituci, je vedoucím určitého úřadu...

Rozhodující vždycky bude pastorační. Představený určitého řádu či diecéze svým způsobem musí pastorační, evangelizovat. To je jeho povinnost. Na řízení administrativy má kancléře. On sám musí dávat impulsy, kdyby se zabýval každou maličkostí a nedůvěřoval těm, kteří jsou pod ním, tak to by bylo špatné. To, myslím, někdy unavovalo pana kardinála Tomáška, že všechny drobnosti řešil sám.

Jak jste se pak pojal úřad ordináře?

Za první jsem věděl, že je to přechodné, poněvadž to říká i církevní právo; a za druhé jsem věděl, že zatím z toho není žádné východisko, dokud nenastane nějaké konečné sjednocení názorů mezi církví a státem.

Postrádal jste něco důležitého ve své přípravě pro tuto funkci?

Co by člověk víc potřeboval, to byly cizí řeči. Jestliže jsem byl tady normálním farním správcem s normálním zatížením v neděli a všedním dni a na druhé straně kapitulním vikářem, tak na cizí řeči nebylo času. Čili pasivně jsem uměl italštinu a angličtinu a lépe němčinu.

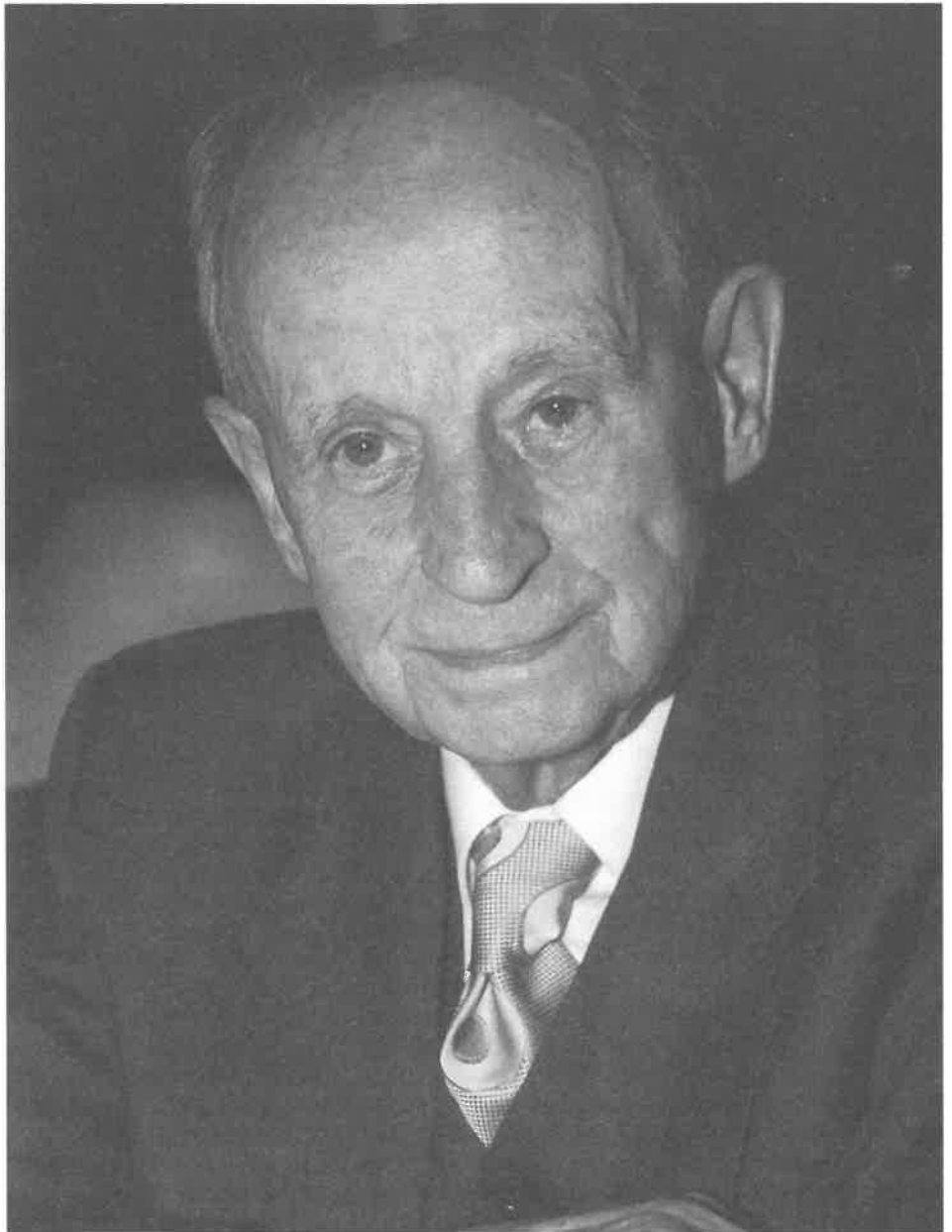

Foto: Potůčkovi

A v jiných oblastech?

Pochopitelně, člověk musel studovat dejme tomu znovu církevní právo, protože tehdy jsem musel v tomto oboru rozhodovat, ale zase jsem měl dobrého rádce, redemptoristu. Člověk není vševěd.

Říká se, že ve vysokých funkcích bylo nutné spolupracovat s komunistickým režimem, dělat kompromisy. Je to tak?

Jak to vidím já? Přistupovat k nepříteli na základě minimální víry a lásky k bližnímu. Ale vždycky lásky k bližnímu. Totiž zdvořile, slušně, ale znát meze. Kdyby chtěli cokoliv politického, tak politické to nesmělo být, muselo to být vždy na bázi naší víry a pastorační. To se celkem dalo udržet až k určitým hranicím - a pak už ne.

Byl jste znám tím, že jste si udržel důvěru a nepřekročil vlastní hranici. Co vám pomohlo

udržet hranici, na rozdíl od jiných lidí v podobném postavení?

Já bych to asi dnes velmi těžko kvalifikoval, myslím, že to byl Pán Bůh. Poněvadž člověk se dostával do určitých situací, ze kterých ani neví, jak vyšel se zdravou kůží. Říkám - to je Pán Bůh, a věřím, že mi velmi pomáhal. Dále také všichni moji spolupracovníci a celá konzistoř. Když jsem měl nějaké trpké nebo ostré jednání, tak spolupracovníci šli do kaple a všichni se za mě modlili. A já věřím, že mi Bůh pomáhal. Pomáhala nejenom ta myšlenka: já je mám za sebou, ale i modlitba a práce jako taková.

Co považujete za důležité k vytvoření takových vztahů?

Byli jsme doposavad s kněžími v diecézi spo-

Pokračování na 6. str.

Pokračování z 5. str.

lubratři a kde jsem mohl, tam jsem jim pomáhal - jako oni mě. Já jsem kněží za tu dobu, kdy jsem byl kapitulním vikářem, například obstaral 168 osobních aut. Když šlo například o přeložení kněze, tak nešlo jen udržet ho v bezpečí před různými nájezdy státních úřadů. Každý kněz je jiný, každý jsme osobnosti, každý je jinak formován, má i jiné zdraví. Při překládání se jednalo i o to, zda bude moci například do schodů u fary, zda to zdravotně unese. S každým jsme diskutovali a snažili se i v té obtížné době, kdy to bylo blokováno okresním, krajským církevním tajemníkem i nakonec v některých případech i ministerstvem, o to, aby ten člověk mohl opravdu lidsky žít.

Mohl byste něco říci k tématu potřeba společenství mezi kněžími?

To je hrozně důležité. Pokud jen to šlo, využívaly se poutě, využívali jsme i kněžské pohřby. Po každém pohřbu byl v hospodě nebo na faře společný stůl, aby se kněží mohli projevovat soukromě. Když se shromažďovali na vikariátních konferencích, tak tam vždy byl nějaký hlídač, církevní tajemník a tak. Čili kněží se potřebovali vypovídat bezprostředně. Řešily se přitom i všechny možné případy, které jsme řešit na veřejnosti nemohli.

Vy jste jistě také pocíťoval tlak ze strany církevních tajemníků...

Jistě, já jsem s nimi musel jednat, získávat pro kněze státní souhlas. Byli různí, nejhorší krajsší církevní tajemníci byli litoměřický a náš, budějovický, a pak to byl brněnský. S jinými se jednalo docela dobře. Já měl jich několik: Budějovice, Plzeň, střední Čechy a Brno, v těch krajích měla diecéze farnosti. Jednání v Plzni a Budějovicích, to byl rozdíl, českobudějovický církevní tajemník, dej mu Pán Bůh nebe, to byl sekerník, to šlo skoro na nůž, ale také stalo, že odešel z konzistoře a prásknul velmi rozčilen dveřmi. Šlo mi ale o to, jednat s těmi lidmi slušně a myslím si, že bylo někdy velmi nešťastné, když je některý kněz třeba vykázal z fary. Myslím, že když nastoupil komunismus, tak se církev vrátila k Apoštolským skutkům. Tam jsem hledal orientaci a myslím si, že jsem se od nich dost naučil.

Mluvili jste o potřebě společenství pro kněze. Kde Vy jste nacházel pro sebe potřebné společenství?

Měl jsem mládež. Myslím, že jsme si dost rozuměli, já jsem vždycky záviděl chytrosti českých bratrů - jejich nedělní školy. My je neměli, takže já jsem začal už v Mirovicích (to jsem ještě nebyl kapitulním vikářem) dělat každou neděli večerní biblické nebo katechetické přednášky. V Jindřichově Hradci jsem je dělal v pondělí a ve čtvrtek - katechetické v klášteře a biblické na proboštvství; v sobotu večer jsme měli večerní modlitbu. V Budějovicích pak jsme měli přednášky při večerní mši ve čtvrtek, to se nesmělo ohlašovat, lidé si to muse- li říci sami.

S kněžími naší diecéze ve Svaté zemi. Foto: Potůčkovi

Ano, to je pastorační společenství, ale potřeboval jste nějaké společenství bratří a sester, kde byste mohl ukázat třeba i svou slabost?

Myslíte prostě to, co člověk prožívá. To nejbližší společenství byli moji spolupracovníci na konzistoři. Ať to byl Kubeš, Lilák, Kulhánek... To bylo tak: my jsme se vždycky sešli ráno na konzistoři a tam jsme si pověděli všechny své trable a radosti nebo žaly.

Jak se vám to podařilo? Na ostatních biskupstvích taková důvěra prý nebyvala.

Víte, trochu si myslím, že někde zůstal trošku takový ten triumfalismus, zvlášť bych řekl v Olomouci. Já nevím, u nás v Čechách jsme asi všichni takoví proletáři, takoví jenom faráři. Třeba v Hradci Králové se udělovaly čestné funkce, tajní radové a tak. To u nás nebylo. Nevím, jak tady k tomu došlo, přišlo to přirozeně, my jsme si rozuměli.

Měli jste pravidelné porady?

Já měl ve farnosti ráno v sedm mši svatou, pak jsem se nasnídal a jel jsem na konzistoři. V osm hodin tam byli všichni shromáždění, čekali na mě, řekli jsme si, co nás čeká, rozdělil jsem, komu co patří, a problémy se řešily, jak přišly na stůl. Když byl například advent, tak jsme zpívali společně všichni kolem jednoho věnce rořády.

Vybíral jste si spolupracovníky sám, nebo jste je zdědil?

Oni už tam byli. Byl tam Lilák, to byl výborový sekretář, kancléř Šlechta a archivář Kubeš. Já jsem všechny již dříve znal, tykali jsme si, byli jsme spolubratři. Nic zvláštního na tom nebylo.

Jako ordinář jste na biskupství nebydlel.

Ne, já jsem tam nebydlel zásadně, poněvadž jsem chtěl ostentativně ukázat, že v diecézi není biskup. Že kapitulní vikář není biskup, že kapitulní vikář je farář.

Mít ostentativně mít svojí faru, to byla pro ordináře asi zvláštnost.

Což to ano, ovšem měl jsem výhodu, že jsem si do farnosti jmenoval mladého kněze, kterého jsem osobně znal od jeho bohosloveckých let, P. Habarta, který byl pro mě oporou. Musel jsem mít někoho, kdo mě kdykoliv zastoupí, vždycky jsem mu říkal: „Vy máte nejhorší místo v diecézi...“ protože on chudák nebyl nikdy svobodný.

Jakých prostředků jste mohl kromě katechezí tehdy využívat při vedení místní církve?

Pokud bylo možno, tak oslovení kněží v oběžníku, nebo i lidí. K jednomu Vánocům jsem poslal velmi dlouhý list, šlo o obhajobu kněze a přípravu lidí na nedostatek kněží. Aby lidé kněze šetřili, aby například nechtěli půlnoční ve dvou farnostech, když je spravuje jeden kněz.

Oběžníky podléhaly cenzuře, měl jste s ní nějaké problémy?

Cenzuru měl na starosti chudák kancléř. Prostě jsme se vyvarovali toho, co mohlo oběžník zdržet. Pokud tam byly moje osobní projevy, nikdy nebyly cenzurovány.

Odvážili jsme se vydat v té době Katalog diecéze, což ovšem nebylo lehké a jediní jsme ho asi vydali. Muselo se na to jít diplomaticky, ukázat jej jako něco, co souvisí se všeobecnou informací pro knihovny. Muselo to být pocho- pitelně schválené krajským církevním tajemníkem.

Schválené muselo být každé parte, když kněz umřel, natož toto.

Jaké máte zkušenosti z činnosti Sboru ordinářů ČSR, pocíťoval jste tam kolegialitu?

Ale ano, nemohl bych tvrdit, že to bylo špatné, to ne; tedy dokud tam nebyli státní úředníci. To bylo takové období, např. přišel na návštěvu ředitel odborů pan Jelínek, nebo dokonce

někdy Hrůza, což byla hrůza (*Karel Hrůza, vedoucí Sekretariátu pro věci církevní Ministerstva kultury – pozn. aut.*). Ale jinak tam kolegialita byla. Pamatuji si, biskup Vrana a Jonáš (*královéhradecký kapitulní vikář – pozn. aut.*) chtěli vysvětlovat nějaký článek v Katolických novinách ministerstvu. Já jim říkal, co byste vysvětlovali. Pak to dopadlo dobře. Vrana řekl: „Josef ty si módré...“ On měl tenkrát hrozný strach z kdečeho.

Vnímal jste také vývoj v postoji pana kardinála Tomáška ke státu a jeho orgánům?

Já si myslím, že byl pořád stejný, ne? Už jenom si představte, že když se stal biskupem, dal si heslo: Rozprostřu síť. V postoji ke státu rezonoval na to, jak jednal Řím.

Vnímal jste nějaké konflikty v církvi v té době? Jak se daly řešit?

Vzniknou konflikty, to je pravda. Řešit je vždy s laskavostí a s porozuměním a jaksí s určitou, já nevím jak to nazvat, možná pevností. Vždycky laskavě.

Doznávaly k vám konflikty ze světové církve?

My jsme asi měli jednu důležitou výhodu, že nám se jednalo o to, být naživu, my jsme neměli čas na nějaké extravagance. Třeba, dejme tomu, ty první, trochu - nechci říct bludné, spíše - neobvyklé reakce na II. vatikánský koncil v různých zemích, jako bylo Holandsko, Francie a částečně i Německo; my jsme na to neměli čas, my jsme museli žít.

Alois Křišťan

Mons. Josef KAVALE: Proč mluvit o stáří, věříme-li v život věčný?

U příležitosti 90 narozenin mons. Josefa Kavaleho (16. 12. 2009) s ním pro Českou křesťanskou akademii vedli rozhovor dva jeho někdejší spolupracovníci z biskupství - mons. Václav Kulháněk (K), kancléř a archivář českobudějovického biskupství, a paní Helena Faberová (F), dlouholetá pracovnice ekonomického oddělení biskupství.

F: Monsignore, co vás vedlo k rozhodnutí stát se knězem?

To byla věc vývoje, rodinné výchovy, prostředí, ve kterém jsem vyrůstal jako dlouholetý ministrant. Bylo naprosto jasné, že půjdu do semináře, přijmu svěcení.

K: Co vám dalo pro život slavné budějovické Jirsíkovo gymnasium a jeho profesori?

Velmi mnoho. Jak učitelé náboženství, tak ostatní profesori respektovali osobnosti studentů - byla tam i volná diskuse, - při tom zanechávali stopy své osobnosti ve studentech, předávali jim způsob svobody myšlení, lásku, toleranci. Ta škola měla před sebou obraz toho, jehož jméno nesla, biskupa Jirsíka

K: Budějovický seminář už je skoro 60 let minulostí. Jak tam probíhala příprava na kněžství a jací tam byli profesori?

To by si zasluhovalo delší pochvalnou řeč. To, co říkám o Jirsíkovo gymnasiu, platí ještě ve větší míře o profesorech semináře. To byla úroveň; dávali nám, bohoslovcům, to, co postrádá dnešní generace, totiž lásku k církvi. To bylo na prvním místě: Kristus - církev - jednota. Zdá se mi, že toto se dnes vynechává. Je tam dnes teoretizování, ale málo praxe, která vychá-

zí z toho základu, za kterým má jít každý kněz. Odpověď na lásku Boží svou láskou k Bohu, církvi, světu, k člověku.

K: Skoro přesně 8 měsíců po Vašem kněžském svěcení přišel únor 48. Jak jste tehdy viděl svou budoucnost a další kněžské působení?

Řekl jsem si, že ta situace není první a jedinečná v historii církve, že je nutno se vrátit k prvotní církvi, jak ji popisuje sv. Lukáš v Apoštolských skutcích a tam vyzorovat jednu věc: totiž korektnost hlasatelů evangelia, jejich stabilitu, pokud jde o vyznání víry. Nedovolit, aby někdo mohl útočit na církev z jiných důvodů, než jsou důvody víry

F: A co počátky Vaší kněžské činnosti - kaplanská léta v Písku, Mirovicích, posléze Jindřichův Hradec...

První štací byl Písek. Tam byl tenkrát dr. František Perneger, který měl pověst bouřliváka. Ale byl to oddaný kněz církve. Když mne tam posílal tehdejší kapitulní vikář Cais (biskup Hlouch ještě nenastoupil do diecéze), říkal, že tam kaplani vydrželi tak 3 měsíce. Já tam vydržel 3 roky. Vycházel mi naprosto vstříc, předal mi mládež, zaopatřování v domácnostech i v nemocnici, vyučování náboženství ve školách - 24

hodin týdně. Tato plná zápřež byly povinnosti kaplana. A když jsem zavedl při večerní mši sv. v neděli promluvy mezi lavicemi, tak on poslouchal za oltářem. Pak mne zkritizoval a nabídl mi literaturu. My jsme si nakonec moc dobře rozuměli. Tehdy prožíval rok 1950 - a já s ním. Víím, jak reagoval na skutečnost, že do novin dali jeho podpis jako souhlas se založením Katolické akce. To bylo nedělní kázání! To mu nezapomněli a pak ho zavřeli.

Mirovice, to byl venkov. Já tam prožíval nejtěžší stalinská 50. léta, ale nevěděl jsem o nich prakticky nic. Místofeditel mi hrál na varhany, nebylo možné, abych nešel do sborovny, všichni tamější kantoři přihlásili své děti na náboženství, i ten kantor, který byl bez vyznání, ze solidarity přihlásil také. Tam jsem prožil opravdu velmi hezká léta.

Jindřichův Hradec - tam byl opak, to byla sprcha. Církevní tajemník stál před kostelem při nedělních bohoslužbách a zapisoval, kdo chodí do kostela. Byl jsem v Hradci jako správce farnosti sám, takže práce bylo opravdu hodně. Velmi nám pomohl II. vatikánský koncil. Pro nás to byl zásah Boží prozřetelnosti. Výuka na ško-

Pokračování na 8. straně.

Pokračování ze 7. str.

lách byla téměř znemožněna, nebyla dostupná literatura, ale otevřelo se pro všechny v plné šíři Písmo sv. a liturgické texty v našem jazyku. Krátké promluvy i ve všední dny, jak to předpisovala liturgická reforma, byly rozhodně přínosem, a jsou jím i doposud, pro kněze i věřící.

F: Jsmo v roce 1968 - jak jste viděl tehdejší atmosféru, návrat biskupa Hloucha do diecéze?

To byla radostná událost pro celou diecézi, všichni na to čekali. Nastal i návrat lidí do kostelů, dětí na náboženství. Prosili jsme řeholní sestry, aby nám pomáhaly s vyučováním, přihlášek dětí v Hradci bylo asi 250, po dalších 20 letech jich bylo jen 80. Ukázka toho, jak postupuje čas, jak rozleptává.

Rok 1968 byl pouze oddychový čas. Uvažoval jsem tehdy: Komunismus a lidská tvář? To k sobě nejde. Samozřejmě jsme uvolnění uvítali, ale jako dobu vysvobození jsme to nebrali.

K: S jakými pocity jste se vracel do Budějovic - svého rodného města - jako farář u sv. Jana a kanovník katedrální kapituly?

S pocitem zvědavosti jak to bude dál.

9. leden 1974, významný den ve Vašem životě - byl jste zvolen kapitulním vikářem. S jakými myšlenkami jste se ujímal úřadu šéfa diecéze?

My už jsme tenkrát věřili, že nic netrvá věčně, ani tento režim. Takže se jednalo o to, přežít - a přežít dobře. A dá se přežít jediné tak, jak říká, myslím, sv. Antonín: „Když se dívám po světě, vidím, jak ten Zlý obchází a uchvacuje, co může. Tak jsem si povzdechl: Kdo vůbec může pomoci? A slyšel jsem najednou hlas: Kdo pomůže? Pokora!“ A to jsem si řekl i já.

F: Vytváření pracovního týmu na konsistoři, cesty po diecézi, poutě, biřmování... Proč jste si ve funkci ordináře ponechal pastorační činnost ve farnosti?

Postupně se mi podařilo vytvořit velmi spolehlivý tým, od řidiče až po kancléře. Člověk se mohl spolehnout na druhého, to byla obrovská výhoda, kterou jen málokterá konsistoř v tehdejší době u nás měla.

Cest po diecézi bylo dost a byly dobré. Osobně jsem poznal kněze, kteří mi ještě tolik známí nebyli; viděl jsem, jak pracují ne pro slávu, svůj prospěch, ale ve prospěch církve. Zavedli jsme pravidelné návštěvy našich kněží v kněžských domovech v Senohrabech a na Moravci, abychom jim ukázali, že na ně nezapomínáme a projevíli vděčnost za jejich dlouholetou práci. Poutí a biřmování bylo také hodně, i když to, kdo se účastní, bylo pochopitelně kontrolováno státními orgány..

Svatojánskou farnost jsem si nechal, protože jsem chtěl ukázat, že není biskup. A za druhé: nechť jsem ztratit kontakt s lidmi.

K: Všechny problémy v diecézi jste uměl řešit včas, rozhodně a klidně. Mezi kněžími jste měl autoritu. Nebyla to autorita moci, ale autorita moudrosti a srdce. To jistě bylo podmínkou Vašeho úspěšného vedení diecéze?

Byl jsem přesvědčen, že čím oslabenější je terén, tím pevnější musí být centrum. Šlo nám o jedno a každý podle svých možností a sil k tomu přispíval. Myslím, že to nám hodně po-

S lineckým biskupem mons. Maximilánem Aichernem při pohřbu P. Liláka (2006).

mohlo tu dobu přežít celkem bez velkých ztrát. Snad ty ztráty byly nejmenší ze všech diecézí.

K: V roce 1982 byla první návštěva našich biskupů ad limina v době komunizmu. Do zprávy o diecézi jste nechal popsat situaci církve u nás tak, jak skutečně byla. Např. jaké potíže měli rodiče, když přihlásili děti na náboženství, jak ty děti pak nesměly studovat apod. Neměl jste obavy, že to pro vás bude mít neblahé následky?

No, obavy jsme měli a pokud si vzpomínám, tak největší zásluhy u tuto referenci měl tehdejší archivář, nynější kancléř, který to dal dohromady. Předali jsme to panu kardinálovi Tomáškovy, který to odvezl do Říma.

K: V den, kdy tehdy biskupové přiletěli do Říma, byl vydán zákaz sdružení Pacem in terris. Jak jste v té chvíli viděl budoucnost a jaké reakce státních úřadů jste očekával?

Očekávali jsme reakci pochopitelně rozhodnou, ale i opatrnou. Pamatuji se na setkání s panem kardinálem Tomáškem v Nepomuku, kdy se mne přímo ptal, jak to odhaduji, kolik asi členů zůstane. Říkal jsem: podle toho, jak jsou staří, nemocní, nějak ohrožení - z těchto důvodů tam někdo zůstane. Odhadoval jsem tak jednu třetinu. A myslím, že přibližně se tak stalo.

V návaznosti na to jsme pak měli hloubkovou kontrolu na ekonomiku konsistoře, kterou prováděl ing. Charvát, původně podplukovník MV, který jako pensista dělal pro Ministerstvo kultury revize církevních organizací. Určitě by byli rádi, kdyby našli nějaké závady, okamžitě by je proti nám použili. To byl dost krušný půlrok, ale dopadlo to dobře.

F: Můžete zmínit kontakty s biskupy sousedních zahraničních diecézí?

To byly všechno kontakty, které opravdu vypravovaly o tom, že oni s námi cítí a jak nám rozumějí. Ozval se Linec, pasovský pan biskup, dokonce občas i St. Pölten. Jistě, návštěva biskupů, i když velmi ostře sledovaná, nás chránila před atakou tzv. „ochránců socialistického smýšlení“,

poněvadž oni tenkrát už dbali také na mezinárodní pohled, jak se s námi jedná. Příjezd zástupců církve, zahraničních diecézních biskupů, nás vlastně kryl a posiloval, i když jsme museli často jednat poněkud neobvykle. Např. když přijel pan biskup Aichern poprvé (tenkrát byl zadržen dopis, jímž oznamoval svůj příjezd, ten přišel až v den jeho příjezdu), tak jsme šli spolu na hřbitov, kde jsme si mohli otevřeně promluvit.

F: Ráda bych se zeptala na svatořečení sv. Jana Nep. Neumanna a na slavnou Prachatickou pouť v r. 1989...

Byl jsem v roce 1977 přítomen svatořečení Jana Neumanna v Římě. Dovolili pana kardinála a mne, jako vedoucího diecéze, kde se narodil tento světec. A my jsme zase vydobyli, že to bylo dovoleno i jiným. Ztížili to tím, že povolili pouze, aby se jelo vlakem, cesta trvala dlouho. My jsme tam byli 10 dní a byli jsme představeni papeži Pavlu VI., kard. Casarolimu a dalším. A Prachatice 1989? To už byla ve vzduchu cítit změna poměrů. Přijel i pan arcibiskup Bevilacqua z Filadelfie, který tam udělal poplach - chodil v Prachaticích mezi lidmi i do hospody a „oni“ ho nemohli dohnat...

F: Co bylo pro vás celoživotní kotvou, abyste ustál ten obrovský nápor činnosti a povinností v povolání kněze, ordináře... především však člověka?

Víte, takovou kotvou a tím, co člověka posiluje, je to, že ví, že Pán Bůh je s námi. Pak také, že má lidi, na které se vždycky může spolehnout, ke kterým může jít jako k přátelům, poradit se, někdy jen vypovídat, ale i to je dobré!

K: Co byste teď - v devadesáti letech svého života - přál diecézi do budoucnosti?

Rozhodně, aby neměla jen tak staré kněze jako jsem já. Aby měla hodně mladých kněží, a co nejdřív. Jistě, každý člověk je jiný, i kněží. Lidé ve farnostech potřebují rozmanitost, i to mládí, aby se vnášelo do pastorače. Pak také, aby se věřící naší diecéze uměli ubránit tlaku konzumního způsobu života.

Školské sestry de Notre Dame

„Až doposud pomáhal nám Hospodin, bude pomáhat jistě i dále.“

(P. Gabriel Schneider)

Školské sestry de Notre Dame působí v Čechách i na Moravě od roku 1853 a postupně se rozšířily i na Slovensko, do Německa, USA a Kazachstánu. Za tu dobu zažily mnoho krásného i těžkého ve společném hledání Boží vůle i v uskutečňování svého charismatu v oblasti křesťanské výchovy a vzdělávání. V Čechách byla výrazným předělem doba nacismu a komunismu. V obou dvou zažily sestry snahu totalitních režimů zasadit svá zlá semínka i do duší a myslí těch nejmenších.

Po více než čtyřicetiletém vyhnanství a snaze o zničení všech řeholních řádů a kongregací se sestry na začátku 90. let vracejí do některých ze svých objektů. Ihned se pouštějí do oprav a rekonstrukcí znehodnocených prostor, které mají sloužit ke svému původnímu účelu - bydlení a běžnému životu sester a provozování školských a výchovných zařízení. Situace sester není jednoduchá. V době komunismu totiž nebylo řeholníkům dovoleno oficiálně přijímat nové členy a o jejich hospodářskou a finanční situaci se „starať“ stát. Těmito překážkami se ale sestry našťástí nenechaly odradit. Jejich zakladatel v Čechách, křemžský rodák P. Gabriel Schneider, začal své dílo katolické výchovy a vzdělávání budovat s hrstkou sester a s velmi omezenými finančními prostředky. Jeho silou však byla neochvějná důvěra v Boží prozřetelnost a pomoc a tento jeho odkaz kongregaci školských sester povzbudil a povzbuzuje k novým začátkům.

Jak tedy vypadá situace dnes?

Sestry se snaží pokračovat v poslání a původním charismatu kongregace, což je výchova a vzdělávání. V duchu křesťanství považujeme každého člověka za milované dítě Boží, stvořené k obrazu Božímu a vykoupené Kristem, a proto se snažíme výchovou a vyučováním dětí a mládeže pomáhat jejich všestrannému lidskému rozvoji a tím přispívat k šíření Božího království ve světě. Podle potřeb doby můžeme přijímat i jiné úkoly, např. charitativní nebo sociální.

V Českých Budějovicích byla roku 1993 zahájena činnost Církevní mateřské školy U sv. Josefa, kdy bylo otevřeno první oddělení pro 25 dětí. Druhé oddělení bylo otevřeno v 1995 a v roce 2010 třetí. Dnes školku navštěvuje 75 dětí a spolu s dalšími civilními učitelkami a školnicemi zde působí jako učitelky tři sestry a jedna jako školnice. Další sestra vyučuje na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna a věnuje se skautskému oddílu v Táboře.

Domy v Kardašově Řečici a v Praze slouží dnes našim starým a nemocným sestrám, které potřebují péči a pomoc. Jsou velkou modlitební podporou nejen pro sestry pracující aktivně v poslání kongregace, ale i pro církve a všechny potřebné. Protože však sester ubývá, slučují se postupně oba tyto charitní domovy do jednoho, a to v Kardašově Řečici.

V Praze vyučují sestry na Arcibiskupském gymnáziu a na Církevní střední zdravotnické škole, jedna do letošního roku působila jako ředitelka

S. Marie Renata se spolusestrami

Církevní mateřské školy sv. Klimenta. V roce 2010 navázala kongregace spolupráci s řádem sv. Augustina a pronajímá jim v pražském domě prostory pro zřízení Školy sv. Augustina. Hned v roce 2010 zahájila činnost mateřská škola, tento rok v září již bude otevřena 1. třída základní školy. Jedna ze sester v září začíná vyučovat v mateřské škole. Spolupráce s bratry augustiniány je nám blízká i proto, že spiritualita kongregace je založena na augustiniánské řeholi.

Klatovskou komunitu tvoří dvě sestry. Jedna vyučuje náboženství a druhá, sama již seniorka, se podle svých možností věnuje pastorační seniorů v Domově pokojného stáří i ve farnosti.

Horažďovický mateřinec, tedy ústřední sídlo kongregace, kde do roku 1950 sídlil generálát, noviciát, škola a útulek pro zestárlé sestry, se proměnil v malou, ale aktivní filiálku. Sestry se v roce 1998 v počtu tří vrátily do Horažďovic, kde mají pronajaté jedno patro z celého původ-

ního komplexu. Jedna ze sester pracuje v místní Křesťanské mateřské škole, druhá vyučuje náboženství a připravuje další aktivity pro děti.

V roce 2012 si kongregace připomíná 200. výročí narození P. Gabriela Schneidera, což je pro celou kongregaci podnětem znovu si připomenout velkou odvahu a víru svého zakladatele, který se snažil rozpoznat Boží vůli v potřebách své doby a aktivně na ně odpovědět.

Dalším radostným dnem byl zejména pro sestry v Čechách 13. srpen 2011, kdy mohly do svého společenství přijmout novou sestru. Dnem přijetí řeholního řádu začíná pro sestru Marii Renatu Jáchimovou období dvouletého noviciátu. Noviciát je jak pro novickou, tak i pro kongregaci obdobím vzájemného poznávání, učení a rozlišování Božího povolání. Přejeme a vyprošujeme sestře Renatě otevřené a pravdivé srdce na její cestě za Božím voláním.

S. Silvie

Římskokatolická duchovní správa v Římově

srdečně zve na

PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ v neděli 18. září 2011 k svátku Povýšení svatého Kříže

PROGRAM

Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 17. září: 18 hod.

Mše svatá v neděli 18. září: 7.15 hod., 9 hod.

Slavná mše sv. v 11 hod.

Celebruje biskup českobudějovický Msgr. Jiří Paďour OFM Cap.

Během dopoledne příležitost ke svaté zpovědi (svátosti smíření).

Svátostné požehnání a zakončení pouti: 14.30 hod.

Duha v druhé generaci...

Katolický časopis pro děvčata a chlapce Duha vydávalo z pověření českobudějovického biskupství od roku 1992 Sdružení sv. Jana Neumanna. Od nového školního roku převezme redakci kongregace bratří petriňů. Při této příležitosti rozmlouval s novým šéfredaktorem Duhy P. Tomášem Cyrilem Havlem redaktor Českého rozhlasu České Budějovice Filip Černý.

Časopis Duha vychází pod záštitou českobudějovického biskupství ve spolupráci s rakouskou redakcí v diecézi Klagenfurt už dvacet let. Od nového školního roku přebírá vydávání Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (petriňů). Jak jste k Duze přišli?

Je to velmi prozaické, protože mi to P. Adolf Pintíř, který je šéfredaktorem Duhy už dvacet let, nabídl. Důvody jsou myslím dva. Jednak jako generální vikář už nemá tolik času se redakci věnovat a druhá stránka je prozaičtější – jsou to finance. Když se k tomu přidá, že ke mně má také důvěru, myslím, že to jsou hlavní důvody, proč se mě zeptal, jestli bychom se dalšího vydávání časopisu nechtěli ujmout. Velmi si toho vážím.

Vy jste s radostí řekl ano, nebo jste přece jenom váhal, protože vydávat časopis to není legrace?

Já jsem hodně váhal, protože veliký otazník visí nad financemi. Vše jsme museli nejdříve řádně promyslet a propočítat. Pak také samozřejmě oslovit kolegy a kolegyně, se kterými už spolupracuji, a tady jsem se především obrátil na Evu Muroňovou v Ostravě a hovořil jsem i se spoluobraty. Samozřejmě jsme si nechali udělat finanční analýzu. Rozhodování zkomplikovala i politická diskuze o DPH, ale vypadá, že by to přece jen mohlo nějakým způsobem jít dál. Záleží samozřejmě, jak budou vstřícní předplatitelé. Budeme muset zvýšit cenu, ale chceme to vyvážit navýšením počtu stran a podporou na webu.

Kolik má Duha v současnosti předplatitelů?

Podle mých informací je to několik stovek předplatitelů po celé České republice. Jak ve farnostech, tak i jednotliví předplatitelé, kteří si ji nechají zasílat domů.

Časopis Duha je česká jazyková mutace rakouského časopisu Regenbogen, která vycházela každých čtrnáct dní. Tento model zůstane zachován?

Ano, tento model zůstane zachován. Nechceme měnit mnoho, protože předpokládáme, že těch

několik stovek čtenářů je zvyklých na nějaký standard a ten bychom rádi zachovali. Spolupráce s rakouskou redakcí zůstává pilířem i pro nový školní rok. Bez ní by Duha nebyla tím, čím je. Změny budou spíše takové, aby přispěly ke zlevnění nákladů, např. budeme tisknout v naší republice, nebo aby usnadnily její užití v praxi rodičům, katechetům a kněžím, např. metodickou podporou na webu.

Zmínil jste spolupráci s ostravsko-opavskou diecézí, znamená to, že by se Duha mohla stát časopisem, který by přesáhl hranice českobudějovické diecéze.

Myslím, že Duha už má čtenáře po celé republice. Není to ale tak, že dosud vydávala Duha budějovická diecéze a teď že by vznikla nějaká partnerská spolupráce mezi ostravsko-opavskou diecézí a naší kongregací. Nespolečně instituce, ale lidé. Díky dřívější zkušenosti bude mít hlavní zodpovědnost za redakci Eva Muroňová, ale mám naději, že kolem Duhy se vytvoří širší síť spolupracovníků i z jiných míst. Podporu máme například také u Katechetického střediska v Brně nebo u Českého katolického biblického díla v Dolanech u Olomouce. Těší mě hlavně, že Duha má své čtenáře mezi lidmi v praxi, kteří jsou jak z naší diecéze, tak třeba z Prahy. Byl bych rád, kdyby se Duha stala platformou spolupráce v katechezi a obecně v náboženském vzdělávání napříč všemi diecézemi i styly a přístupy k této problematice.

Děkuji za rozhovor a přeji Duze alespoň dalších dvacet let existence.

5. ročník pěšího putování ke sv. Jakubovi

V sobotu 6. srpna odpoledne jsme putovali z Borovan do Jílovic za sv. Jakubem. Byl nás malý hlouček, asi 25 poutníků ve věku od minus 5 měsíců do 81 let. Putování bylo příjemné, počasí nám přálo, bylo nám spolu dobře. V Jílovicích nás přivítala starostka Věra Jindrová u křížku, který měl být požehnán. Po obědovém se náš nový pan farář P. Ivo Prokop ujal tohoto úkolu. Požehnal křížek a udělil požehnání celé obci. Pak jsme se přemístili do farního kostela zasvěceného sv. Jakubovi, kde byla sloužena mše sv., na níž byli přítomni kromě poutníků i místní farníci. Po ní byl pan farář oficiálně přivítán zástupci obecního úřadu. V září se chystáme navštívit Alšovu galerii v Hluboké n. Vlt., kde je umístěna socha sv. Jakuba z Jílovic. A tak se těšíme na další putování za sv. Jakubem.

Ludmila Tröstlová

DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO

Růženecký kostel
v Českých Budějovicích

v sobotu 15. října 2011 ve 14 hod.

PROGRAM

Modlitba svatého růžence

Modlitba za Svatého otce

Svátostné požehnání

Čtení poselství a výklad poselství

z knihy „Kněžím, přemilým synům

Panny Marie “

Zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci

Panny Marie

Mše svatá.

Hlavní celebrant Mons. Pavel Posád,
pomocný biskup

Předpokládané ukončení v 16.30 hod.

Srdčně vás zvou modlitební skupiny
mariánského kněžského hnutí z Č. Budějovic
a okolí a P. Zdeněk Prokeš,
kněz spoluodpovědný za MKH.

Restaurování mobiliáře kostelů v českobudějovické diecézi

Zvláště chudé venkovské farnosti s dlouhodobě památkovou péčí přehlíženými interiéry kostelů uvítaly vyhlášení tzv. **Programu restaurování movitých kulturních památek**, který schválila vláda České republiky v roce 1997. Tento program Ministerstva kultury ČR může poskytovat výraznou finanční podporu vlastníkovi movité kulturní památky (až do 90 % nákladů) na její obnovu. Díky němu se podařilo obnovit řadu velmi cenných uměleckých součástí kostelů, ale zdaleka se nedostává na všechny, které by tuto pomoc potřebovaly. Ačkoliv tento způsob dotací funguje každým rokem, v posledních letech stále dochází ke ztenčování pramínku finančního příspěvku vlastníkov. Navíc je poskytován už takřka výhradně jen na akce, které již byly započaty v minulých letech. Proto se zásahy musí rozložit do několika etap a práce se tak často neúnosně protahuje, což mnozí farníci těžce nesou.

Pro informaci si uvedme přehled památek farností v českobudějovické diecézi, které jsou dotovány v roce 2011 z tohoto programu:

Hroby (vikariát Tábor) – hlavní oltář a boční oltář sv. Kříže v kostele Nanebevzetí Panny Marie, částka 100.000 Kč, restaurátoři Václav Veřtát a ak. mal. Hana Vítová.

Opařany (vikariát Tábor) – barokní sekretář v kostele sv. Františka Xaverského, částka 99.000 Kč, Václav Veřtát.

Ktiš (vikariát Prachatic) – hlavní oltář v kostele sv. Bartoloměje, částka 150.000 Kč, Jan Boubín.

Kláster u Nové Bystřice (vikariát Jindřichův Hradec) – oltář sv. Františka z Pauly v kostele Nejsv. Trojice, částka 150.000 Kč, Jaroslav Benda a ak. mal. Stojan Genčev.

Trhové Sviny (vikariát Č. Budějovice – venkov) – oltář sv. Linharta v kostele Nanebevzetí Panny Marie, částka 100.000 Kč, ak. sochař Jaroslav Fuka.

Blansko u Kaplice (vikariát Č. Krumlov) – boční oltář Panny Marie Pomocné v kostele sv. Jiří, částka 91.000 Kč, ak. mal. Jiří Štork.

Hvozdany (vikariát Písek), hlavní oltář a socha sv. Anny v kostele Navštívení Panny Marie, částka 100.000 Kč, ak. sochař Jaroslav Fuka.

Křemešník (farnost a vikariát Pelhřimov), hlavní oltář v kostele Nejsv. Trojice, částka 110.000 Kč, Jaroslav Benda, ak. mal. Stojan Genčev.

Pošná (vikariát Pelhřimov), socha sv. Bartoloměje v kostele sv. Bartoloměje, částka 40.000 Kč, Jaroslav Benda, ak. mal. Stojan Genčev.

Vidíme, že celková suma poskytnutých dotací 790.000 Kč je malá a že se jí jen stěží dá vyřešit dlouhodobý deficit investování do movitých památek. Ruční řemeslná práce restaurátora s licencí vůbec není levná a venkovské farnosti ji v naprosté většině případů nejsou schopny uhradit ze sbírek. Celkem pochopitelně má přednost řešení technického stavu budov, což si vyžaduje náklady ještě daleko větší (pro před-

stavu cena kompletního restaurování středně velkého barokního oltáře se dnes pohybuje v částkách 500-800 tisíc Kč).

Menší možnosti pro venkovské kostely a kaple poskytuje tzv. **Grantový program Movité kulturní dědictví Jihočeského kraje**. Z něho lze získat na obnovu movité památky (i v případě, že není registrována jako movitá kulturní památka) maximálně 100.000 Kč v rozsahu maximálně 70 % celkových nákladů. Tento příspěvek je v roce 2011 využit např. pro restaurování lavic v kostelech ve Štěpánovicích, Kájově a Zlaté Koruně, varhan v Malontech, Pohnání a Záběří, oltářů v Kaplici a ve Strakonici, soch v Deštné, Nové Bystřici aj. Ve většině případů jde ovšem jen o částky několika desítek tisíc korun, a tak na řádné restaurování např. oltářů či varhan bez pomoci jiného účastníka (např. obce) obvykle farnost sama nestačí.

Pro kostely a kaple v nejcenějších částech historických měst, prohlášených za památkové rezervace nebo památkové zóny skýtá vydatnou podporu tzv. **Program regenerace**.

Podle odhadu je potřeba na nejnútnejší opravy mobiliáře ve veřejnosti přístupných prostorách kostelů asi 60 miliónů Kč na vikariát, přibližný odhad na českobudějovickou diecézi je 600 miliónů Kč. Asi 75-80 % mobiliáře by potřebovalo restaurování nebo konzervaci, vhodné uložení a ochranu. Církev je navíc stále tlačena ke zdi neustávajícím vykrádáním kostelů a musí sama (k zármutku věřících i nevěřících slušných lidí) kostely zavírat a mnoho uměleckých děl odstraňovat z prostoru, do něhož byly pořízeny. Velkým nedostatkem je, že neexistují žádné dotace na pořizování kopií předmětů, jež musejí být z důvodu obav před ukradením vyjmuty, ani na zřizování depozitářů. Kostely jsou proto většinou bez náhrady ochuzeny o liturgické předměty, které do nich historicky patří. Nejcenější památky jsou zapůjčeny ve státních institucích, přičemž dle zkušeností z předchozích období si je tyto po určité době začnou přivlastňovat. Vybudování dobrých depozitářů je záležitost rovněž nákladná, jak jistě ví každá státní instituce z tohoto oboru. Tak je většina církevního mobiliáře mimo liturgický prostor uskladněna v podmínkách, neodpovídajících jeho kulturně-historickému významu. Jde o začarovaný uzavřený kruh, z něhož, zdá se, není cesty ven bez velkých ztrát pro celou naši vlast a naši identitu.

Jiří Černý

Kostel sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích
bude po rekonstrukci
znovu otevřen
v neděli 25. 9. 2011
ranní mši svatou v 9 hodin.

Vzpomínka na Pepu Cepáka

Osmnáctého srpna tohoto roku jsme si připomněli roční výročí, kdy nás opustil mimořádný člověk a křesťan, sportovec a pedagog Josef Cepák.

Nikdo jsme loni na konci prázdnin nechtěli uvěřit zprávě o jeho úmrtí a v skrytu duše jsme si přáli, aby se jednalo o omyl. Ale pohled na záplavu květin a svíci před dveřmi Biskupského gymnázia nás záhy nelitostně uvedl do kruté reality.

V mnohých zanechala tato tragická událost na dlouhou dobu hluboké stopy bolu. Není divu. Ztráta dobrého člověka se vždy jeví být ránou nezhojitelnou. A navíc potvrzuje platnost staré moudrosti, že na bolest a smrt nelze vyzrát žádnou logikou. I jako křesťané se musíme s takovými okamžiky tvrdě poprat, neboť žádné sebe duchaplnější fráze utěšujících, kromě empatického vyslechnutí, nám na trápení takového rozsahu neuberou. Snad jen dlouhodobý proces plný pokory, modlitby a důvěry ve stále otevřenou náruč milostivého Boha, který jediný není schopen člověka opustit, nám může nechat nahlédnout za háv tohoto tajemství.

Přes vše bolestivé plynoucí ze ztráty našeho Pepy lze vysledovat, že se následně podařilo uskutečnit mnoho prospěšného, a tím některé z aktivit, které Pepa Cepák tak energicky vyvíjel, nezapadly. Zhostilo se jich mnoho pokračovatelů z řad studentů, kolegů učitelů, Pepových přátel, ale také bezpochyby jeho rodina, která mu léta byla silnou oporou a vytvářela tolik potřebné základy. Díky tomu neodešel dobrý duch spojený s jeho osobou.

Ale budme konkrétní. Tak například studenti pořádali loni v září „Běh Josefa Cepáka“, aby si připomněli jeho nadšení pro sport a pohyb. Kromě toho několikrát do roka organizují výstupy na Klef, sbírají odpadky po bezohledných návštěvnicích této lokality a pokračují v činnostech, které zušlechťují prostředí tohoto města. Dále se dostalo cti cyklistické stezky vedoucí na Hlubokou, která byla na základě iniciativy studentů, vyučujících a dalších občanů Českých Budějovic pojmenována po něm, protože to byl právě on, kdo se tolik zasadil o její vznik. Tím vším se tedy otevřel prostor pro vykonání spousty dobrého.

Proto jsem nezlomně přesvědčen o tom, že příklad Pepy Cepáka může nadále proměňovat také naše stereotypní a často do sebe zahleděné životy. Přemýšlející a před pravdou neutíkající člověk si pak třeba skutečně připustí tu mnohdy silně vytěšňovanou realitu, že každý máme svůj čas vyměřen. A proto usilujme též o to, stejně jako náš drahý Pepa, abychom zodpovědně naplnili čas nám určený.

*Vlastimil Sekyrka
(pedagog, České Budějovice)*

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Ministrantský tábor

Náš první letní tábor pro ministranty z pelhřimovského vikariátu se konal na faře v Nové Cerekvi od neděle 14. srpna do soboty 20. srpna 2011. Přijelo 22 kluků ve věku od 10 do 15 let. Tábor měl příběh, který kluci prožívali ve skupinkách, z nichž každá měla svůj název a vlajku. Jako Benediktini, Templáři, Němečtí rytíři a Fotbalový rytíři za pomoci nejrůznějších her, dopisů a luštění šifer putovali městy Svaté země za získáním vzácného kalicha.

Přítom v každodenním programu nebylo zapomenuto na tzv. témátka – zde se kluci snažili získávat a ověřovat vědomosti a dovednosti potřebné pro svou ministrantskou službu, kterou vykonávají ve svých farnostech. Zároveň si to vše pak mohli též ověřit i v praxi při mši svaté.

A nechyběl ani čas pro hry, jako opičí dráha, fotbalový turnaj, turnaj síly (se střelením z luku, hodem kopím, bitvou na koních...) a turnaj moudrosti, samozřejmě i noční hra, při které byla nalezena olympijská vlajka a mohly být zahájeny olympijské hry. Užili jsme si i táborák, koupání, výlet spojený s hledáním ztraceného pokladu, turnaj ve vybíjení a mnoho dalších her.

Každý den jsme uzavírali modlitbou s rozsvícenou svící, kterou si každý ozdobil. Některý den jsme zakončili i večerní adorací v kostele.

Děkujeme Bohu za tento krásný a dobrodruž-

ný týden, který jsme mohli prožít ve spojení s ním a ve společenství kolegů-ministrantů, kněží a asistentů, kteří pro nás tento tábor připravili.

Účastníci tábora

Letní tábor dětí ze Suchdola n. L. a okolí

Od pátku 22. 7. do neděle 31. srpna jsme s dětmi ze suchdolské i z okolních farností trávili na letním táboře. Tentokrát jsme byli na „Komářím pasece“ u Mutyněvsi kousek za J. Hradcem.

Začali jsme v pátek odpoledne rozdělením do skupin a zahájením u stožáru, kde jsme vztyčili vlajku. Děti se pak vrhly do soutěžení, táborové hry a do objevování stvořeného, protože tématem týdne bylo: „Bůh viděl, že to je dobré.“ (Gn 1, 10n) Některí se do toho dali jako lvi, jiní jako koně, další jako psi a jedni dokonce jako hroši, podle písničky Petra Spáleného „Muž dal jména všem zvířatům.“ Zvířata jsou podle povahy různá, stejně tak byly odlišné skupiny i děti, to ale

nic neměnilo na tom, že si všichni pěkně zahráli a zasoutěžili. V sobotu večer jsme byli na mši sv. v nedalekém Božejově.

V táborovém programu účastníci postupovali podle biblického stvoření, a tak první den prožívali oddělení světla od tmy pomocí her se zavázanýma očima. Dále jsme přemýšleli nad důležitostí vody, když Bůh rozdělil vody na vody na nebi a na vody na zemi. Spolu se samařskou ženou jsme mohli prosit: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ Uvědomili jsme si, že bez vody není život a vzpomínali jsme také na svůj křest. Při stvoření rostlin bylo zdůrazněno, že i díky nim máme ži-

vot, protože vyrábějí kyslík a jsou potravou pro lidi i zvířata. Když jsme tak procházeli všechny dny stvoření (ještě vznik sluneční soustavy včetně Slunce a Měsíce, stvoření zvířat, člověka a dne odpočinku), poznávali jsme Boží moudrost, dobrotu, velkorysost – jak to všechno do sebe zapadá, jedno bez druhého by nemělo smysl nebo by ani nemohlo existovat.

V týdnu jsme také hráli turnaje v přehazované s ringem, s míčem, ve fotbalu, střídali jsme ve vzduchovky, jezdili na rybníku na lodích, koupali se, byli jsme na celodenním výletu úzkokolejkou. Každý den jsme zahajovali modlitbou a citáty z Bible, které nás uváděly do stvořitelského dne, večer jsme pak ukončovali u ohně, kde jsme denní dne shrnuli, uvědomili si důležitost stvořených věcí pro náš život a děkovali Bohu.

Píšu o tom, že se nám tábor vydařil. Uvádím zde několik svědectví dětí, které mi odpovídaly na pár otázek ohledně tábora. Vlastně na ty otázky všichni odpovídali podobně, tak např. na otázku „Jak ses těšil na tábor a proč“ uvedu tuto odpověď: „Na tábor jsem se těšila, protože jsem věděla, že tam mám spoustu kamarádů a že si můžeme zahrát spoustu her.“

Děti také psaly o tom, co se jim na táboře povedlo, co se naučily, apod. Některé si uvědomily, jak je těžké někoho vést a i jen chvíli žít v jiných podmínkách než jsme zvyklí. Radost měly z poznání nových kamarádů, z množství her, z dobrého jídla, z důvěry, která jim byla dána, z každodenního posezení u ohně, z modliteb apod. Všichni jsme se shodli na tom, že i přes některé deštivé dny a pár rozmíšek jsme byli spolu rádi.

Tábor se mohl uskutečnit díky vstřícnosti a trpělivosti rodičů, nadšení dětí a nasazení vedoucích. Všem moc děkuji.

Iva Hojková

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Hrachov 2011

Prázdninový pobyt, kterého se pravidelně účastní děti z českobudějovického venkovského vikariátu, především z Borovan a Ledenic, se letos konal v Hrachově poblíž Kamýku nad Vltavou. V termínu 15.-20. srpna jsme prožili příjemné dny plné legrace, her, odpočinku i rozjímání.

Tématem letošního tábora byl člověk. Člověk, kterého Bůh stvořil, aby byl jeho obrazem. Během pěti dní se střídaly rozličné aktivity, které se vztahovaly právě k dané tematice. Děti předvedly svoji kreativitu během uměleckých činností, samy si vyzkoušely různé techniky malování, ubruskovou techniku i výrobu šperků z korálků. Dále se mohly účastnit se míčových her, „šipkované“, či noční honby za pokladem. Děti si bezpochyby nejvíce oblíbily pobyt u bazénu, kde si díky krásnému slunnému počasí užily koupání do sytosti.

Vydali jsme se také na celodenní výlet lodí na Orlickou přehradu kombinovaný s delší procházkou. Děti byly i navzdory velmi horkému počasí skvělými turisty a statečně brázdily překrásnou povltavskou krajinou.

Poslední den jsme zakončili karnevalem a táborovým ohněm.

Během našeho pobytu nás také navštívili tři kněží - P. Ivo Prokop, P. Maxmilián Koutský a P. Petr Plášil, kteří se s námi zapojili do táborového dění.

Myslím, že se tábor povedl a doufám, že si ho

děti užily se stejně velkou radostí jako my, vedoucí. Bylo pro mě velmi milou zkušeností účastnit se tábora se spoustou skvělých dětí, které za své milé chování i šikovnost určitě zaslouží pochvalu. *Kamila Klimešová-Tröstlová*

Letní setkání dětí a mládeže „Na křídlech svobody“ Odolenka 29.7.-9.8.2011

Jako každý rok i letos zorganizovaly Římskokatolické farnosti Prachatice, Strunkovice nad Blanicí a Netolice a Občanské sdružení DEM-DAAL o.s. letní setkání s okouzlujícím tématem tak, aby se líbilo dětem, ale i nám ostatním. Bylo nás dohromady víc jak stovka.

Námětem jsme tentokrát zavítali do daleké Galie, kde jsme trávili většinu času po boku statečného Asterixe a Obelixe. Každým dnem jsme se snažili bránit výpadům římského vládce Caesara a jeho gardě, který chtěl za každou cenu získat naši vesnici. Panovník si dokázal podřídit veškeré obyvatelstvo žijící na jeho území, ale nás ne, neboť jsme měli slavného druida Panoramixe, který zásoboval všechny svým kouzelným nápojem, a tím jsme byli naši vesnici schopni ubránit.

Vznešený Caesar si myslel, že když vyhlásí olympijské hry, najde nějakou slabinu u Galů. Nejspíš ani nedoufal, že by ve všech originálních disciplínách mohli Galové vyhrát. Nasadili do olympiády veškerou snahu i všechny své síly, aby Caesarovi ukázali, jak jsou silní i bez užitého Panoramixova lektvaru.

Římané byli vytrvalí v obléhání naší galské vesničky a snad i na jejich straně jeden den stály místní vosy, které napadaly statečné Galy. Galové se nedali a vše úspěšně překonali. Svou energii vynakládali na poražení či odražení Caesarova vojska a za odměnu pak získávali galské mince, tzv. sestercie, které investovali do různých staveb, které chránily vesničku nebo se se zasloužily o její rozkvět. Podle vlastního roz-

hodnutí mohli sestercie také věnovat na dobročinnou akci, jejíž součástí bylo i vystoupení u kamenné rozhledny Svatoboru. Galové, Gótové, ale i Římané šli s velkým nasazením směrem vzhůru, napřeli veškeré své síly ukázali, co v nich je, aby pomohli ostatním. Projekt podpořili klienty odloučeného pracoviště ZŠ speciální DČCE Merklín v Sušici a jsme moc rádi, že tam s námi i někteří z nich byli přítomni. Moc si toho vážíme. Vedoucí proměnili dětmi darované sestercie v koruny a s přispěním veřejnosti jsme mohli do rukou zástupkyně ředitelky speciální školy věnovat finanční dar ve výši 2 550 Kč. Finanční částka nebyla to nejpodstatnější, důležité bylo poznání blízkosti druhého a vnímání jeho potřeb.

S Římany jsme nakonec uzavřeli mír, proto-

že slavný druid Panoramix namíchal Římanům jiný lektvar, než si přáli. Proto bylo možné vyjednávat o míru. I sám Caesar ochutnal Panoramixův lektvar. A tak končil náš příběh u pečeného čuníka, na kterého si jistě už dlouhou dobu myslel náš statečný Obelix.

Celou naší cestou za vydobytí si svobody nás provázel po duchovní stránce náš milý vikář P. Josef Sláčík, P. Pavel Liška, katecheta Lenka Hanzlová a praktikantka Věrka Petrášková. Velké díky patří všem vedoucím, kteří vynaložili síly a vytvářeli program s láskou a s láskou se o děti starali. Poděkování patří také kuchářům, zdravotníkům, technickému týmu a hudebníkům.

Děkujeme všem, kdo nás jakkoli podporovali a modlili se za nás.

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Děti ze sociálně slabých rodin byly na táboře indiánská stezka

Začátkem července vyjely děti z klientských rodin Poradny Eva při Diecézní charitě Č. Budějovice popáté na svůj letní tábor. Sedmidenní pobyt uspořádalo charitní Dobrovolnické centrum v úzké spolupráci s Poradnou Eva. Díky ochotě a velkému nasazení celkem 12 dospělých (9 dobrovolníků a 3 pracovnice Dobrovolnického centra) si 17 dětí užilo týden plný zábavy a koupání. Děti pocházejí ze sociálně slabých rodin a bez příspěvku charity by si letní tábor nemohly dovolit. Stejně jako loni byli i letos účastníci tábora ubytováni v Oboře Nový Dvůr nedaleko Hluboké u Borovan. Zdejší správci obory, manželé Kubouškoví, jsou nesmírně tolerantní k dětskému křiku a veselí. Za jejich vstřícné a laskavé jednání jsme jim vděční!

Program letošního tábora nesl název Indiánská stezka. Děti byly rozděleny do čtyř indiánských kmenů (Apači, Čejeni, Čerokiové a Irokézové), každý kmen měl své náčelníky. Během tábora měly děti možnost poznat život indiánů zblízka – dozvěděly se něco málo o historii indiánů, vy-

robily si indiánské oblečení a čelenky, vařily jídlo v přírodě, střílely z luku, vyráběly vory, stavěly v lese indiánskou vesnici, pozorovaly hvězdy na noční obloze. Nechyběly ani ranní rozsvičky, tradiční táboráky, diskotéka a mnoho dalšího. Tábor byl realizován z dotace statutárního města České Budějovice, z finančního daru od JUDr. Marty Krupauerové a od firmy VH-TRES, s.r.o. a z vlastních zdrojů Diecézní charity České Budějovice.

Na tábor přispěli hmotnými dary: firma VOLF

kancelářské potřeby – dodavatel školních a kancelářských potřeb CONCORDE (školní potřeby), firma URGO-MEDCOM, s.r.o. (obvazový materiál), firma DM DROGERIE MARKT, s.r.o. (drogistické zboží) a firma HRAČKY MALÝ PRINC (hračky pro děti).

Firma KÁ-SERVIS nám stejně jako loni na půl dne bezplatně přivezla a zapůjčila nafukovací člny a vesty pro děti. Táborníci si tak užili vodní hratky a závody na místním rybníce. Naopak letošní novinkou byla přednáška Policie ČR – dopravní předpisy a práce kriminalistů. Děti si tak mohly vyzkoušet jízdu na koloběžce s doplněním znalostí dopravních značek a odnést si otisk palce, který se jinak běžně používá při práci kriminalistů. Všem donátorům a dárcům mnohokrát děkujeme!

Zároveň děkujeme i všem dobrovolníkům, kteří prožili náročný týden mezi velmi živými a veselými dětmi. Aby mohli jet na tábor, museli si vzít volno ze svých zaměstnání či brigádách. Velmi si toho vážíme!

Mgr. Věra Michalíková,

hlavní vedoucí dětského tábora

Skauti čerpali inspiraci u Robinsona Crusoe

Letošní letní tábor skautů vyrostl na krásné louce, ze tří stran chráněné lesem. Skauti ze Sepekova, Nadějkova a Chýšek si stany a týpí postavili na pozemku Stanislava Bendy z Hronovy Vesce. Je to krásné místo a dvaadvacet dětí zde tráví prvních čtrnáct dnů prázdnin společně s cca deseti vedoucími.

Hlavním vedoucím na táboře byl Petr Urban. Zastihli jsme ho ve středu 13. července odpoledne při svačině, právě když se do tábora přijel podívat i sepekovský starosta Josef Himl.

Petr Urban nám ochotně sděloval podrobnosti chodu tábora, přizval i Martina Faru, který vymyslel letošní etapové hry. Jsou tematicky zaměřené na různé příběhy z knihy Robinson Crusoe od Daniela Defoa, kdy se určitá pasáž z knihy dětem přečte a pak jsou plněny zadané úkoly.

My jsme viděli odpolední program. Jedna skupina se věnovala lukostřelbě, další pak střelbě ze vzduchovky. Další skupina si musela splnit úkol – obstarat a uvařit si jídlo. Děti to velice bavilo, nadšeně vyprávěly, jak připravovaly jídlo v Setonově hrnci. To je jáma cca 60 cm hluboká, 50 cm široká, do které se nahnou rozpálené kameny a popel, na to se dají brambory a maso zabalené buď do kopřiv nebo do alobalu. Vše se zahrne zemí a pak se jen čeká, až pochoutka bude hotová. Všichni si chválili, jak to bylo dobré.

Petr Urban a jeho bratr Zdeněk se zmínili o celoroční práci se skauty. Kromě prázdnin a svátků bývají schůzky každý týden na farách v Sepekově, Chýškách i v Nadějkově. V Sepekově se v pondělí scházejí mladší děti do jedenácti let, to jsou vlčata a světlušky. V úterý se scházejí starší děti, skauti a skautky, kteří již mají skautský slib. K letošnímu letnímu vybavení přibyla i nová velká trampolína, kde si děti mohou vybit přebytečnou energii. A jenom na okraj, Martin Fara, jeho bratr a Petra Bendová pomáhají Farní charitě Milevsko s pořádáním Tříkrálové sbírky.

Odpoledne přijel do tábora P. Zdík, aby sloužil mši sv. Vedoucí se převlékli do svátečních krojů,

děti si uvázaly žluté šátky. Přišla jich asi polovina – ty, kdo nemají zájem, nikdo nenutí. P. Zdík mj. názorně předvedl a všem vysvětlil modlitbu Otčenáš, kterou se modlí lidé na celém světě. V těžkých dobách, např. v uprchlických táborech nebo při shromáždění lidí více národností, pomůže tato modlitba gesty k lidské souměřitelnosti a všichni si rozumí. Po mši sv., která byla prokládána písničkami z Hosany, se již děti začaly připravovat na výlet do bazénu do Mozolova.

Alena Růžicková, Farní charita Milevsko

Gratulace

Paní Ludmila Mezerová je klientkou Farní charity Milevsko téměř čtyři roky. Její život nebyl snadný, její manžel nežije, oba synové již také dávno zemřeli. Přesto paní Ludmila žije statečně a vyrovnaně, s vírou v Boží pomoc snáší veškeré zdravotní i životní útrapy. V těchto dnech oslavila osmdesáté narozeniny, popřát ji přišla ředitelka FCH Růžicková a Ludmila Dvořáková z milevského kláštera. Tři hodinky utekly v příjemném povídání a vzpomínání.

(aru)

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Jeden den v životě dobrovolníka

Srpen 2011, České Budějovice. Jeden den dobrovolnice Zdeňky Š., která působí při Diecézní charitě České Budějovice.

Novým Borem otrásla zpráva o brutálním útoku romských mladíků vyzbrojených mačetaми. Stát posiluje represivní složky v regionu. „To chcete říct, že stát bude do ‚nich‘ strkat další a další peníze? Do nízkoprahového centra, terénních pracovníků a sociálních programů, které oni stejně jenom zneužívají?!“ neudržel si profesionální odstup moderátor ranního bloku na ČT 24 v debatě se šéfem Agentury pro sociální začleňování Martinem Šimáčkem.

Začalo dlouho očekávané léto. Tropické teploty nastolují dusno ve vozech MHD, majících nepatrná větrací okénka, již při cestě do práce. Naštěstí sedí ve vrátnici příjemný vrátný a v kanceláři běží klimatizace. V klimatizované kanceláři je možné debatovat s klienty a akceptovat požadavky objednatelů v relativní pohodě a s chladným nadhledem. Opusťte klimatizovanou kancelář je šokující. Strávit ve městě volný čas s dětmi se dá jen na plovárně. Preplněná plovárna skýtá jen omezené možnosti plavání, nicméně tři hodiny ve vodě jsou osvěžující a děti se rychle učí nové způsoby plavání a dovádění ve vodě. Ve 20 hod. se zavírají brány plovárny; nezbývá tedy než jít domů.

Ve dnech 28. 7.-30. 8. 2011 se v pasáži obchodního centra IGY České Budějovice koná výstava Mořský svět. Dany chce vědět, jestli Titanik opravdu existoval a proč se potopil. „Jak byl velký? Jak se mohl potopit, když byl tak velký? Co je to kra? Jak je velká?“ Tomáška víc zajímá Nautilus. „To bych se moh’ potopit úplně, ale úplně do hloubky? To bych se neutopil? Jak to, že dovnitř nepřijde voda...?“ Jó, omlouvám se, zapoměla jsem vám sdělit, že jsem dobrovolnice programu Šance všem a tohle byl jeden takový docela obyčejný den s odpolednem stráveným s Tomáškem a Danielou, romskými dětmi, se kterými se rozloučím před domem, kde bydlí, a jdu (na pokračování svých fyzických sil) na stále ještě dusnem naplněnou MHD. Jdu a usmívám se. Už se na komentátora ranního bloku v ČT 24 vlastně nezlobím. Je mi ho docela líto. Moje ranní rozhořčení je, díky odpolední naplněnému úžasným bezprostředním kontaktem s „nimi“, už dávno pryč. Ubohý moderátor se dál povleče se svou zlobou a nepochopením. *Dobrovolnice Zdeňka Š.*

Kontakt:

Mgr. Věra Michalicová,
vedoucí Dobrovolnického centra při DCH ČB
Tel.: 386 322 611, mob.: 731 441 760
e-mail: dobrovolnici@charitacb.cz
www.dobrovolnicb.cz

Hartmanice 2011

Letos jsme se již popáté setkali v Hartmanicích při údržbě židovského hřbitova, pietním setkáním v synagoze za přítomnosti ing. Jana Litomiského, P. Jana Wirta, P. Václava Hese, ing. Václava Volence, mgr. Josef Hese a p. Václava Divíše. Vzpomenuli jsme na osud transportu žen z koncentračního tábora, osud místních Židů a Němců a lidí, u kterých jsou popírána lidská práva na celém světě dodnes. Součástí naší návštěvy byla přednáška o holocaustu v muzeu v nedaleké Dobré Vodě, kterou jsme spojili s návštěvou míst sv. Vintře. Večer jsme položili květiny u památníku transportu osvětimských žen na židovském hřbitově a zakončili setkání společnou modlitbou. Mimo místních se sešli ředitelé a zaměstnanci, dobrovolníci a sponzoři z několika míst diecéze (Pelhřimov, Horažďovice, Sušicko, České Budějovice, Týn n. Vlt.), i mimo ni (Klatovy) a vyjádřili tak svůj občanský, osobní, křesťanský postoj.

Mgr. Michaela Čermáková, ředitelka DCH České Budějovice

Návštěva z Běloruska se setkala s adoptivními rodiči

Diecézní charita České Budějovice pozvala na návštěvu dvě pracovnice Charity z Písku v Bělorusku, paní Emilii Kuruljuk (účetní) a paní Galinu Žurko (sociální pracovníci v projektu Adopce na dálku).

Cílem návštěvy bylo 26. srpna setkání v budově Orla s rodiči, kteří mohli vidět vyúčtování svého příspěvku na dítě (boty, ošacení, léky, potraviny, potřeby do školy) a slyšet nové zprávy o konkrétním dítěti. Dále rodiče předali dárky a získali informace o životě v Bělorusku, kde není politická situace vůbec lepší, spíše naopak. Ekonomka DCH a vedoucí projektu přezkontrolovaly vyúčtování příspěvků, byla podepsána nová smlouva o poskytnutí příspěvku na další období pro 40 vybraných dětí, které prošly sociálním šetřením, ve výši 8.046 EUR.

DCH podporuje v Bělorusku též projekt *Děti ulice*. Jde o stacionář v městě Baranoviči, kde děti tráví volný čas, je jim zajištěno čtyřmi dobrovolnicemi jídlo, ošacení, smysluplné trávení volného času. Na tento projekt byla předána zástupců charity částka 1.600 EUR z prostředků Tříkrálové sbírky.

Děkujeme všem adoptivním rodičům, dárcům a sponzorům za pomoc, bez které by nemohly tyto projekty fungovat.

Mgr. Michaela Čermáková,
ředitelka Diecézní charity

Duchovní správa Staré Boleslavi
srdečně zve na

Národní svatováclavskou pouť

středa 28. září 2011
státní svátek, Den české státnosti

MARIÁNSKÉ NÁMĚSTÍ
10.00 Slavnostní
koncelebrovaná poutní mše,
celebruje Mons. Dominik Duka, OP,
arcibiskup pražský

Chrám budou otevřeny
po celý sváteční den do 19 hod.

Možnost přijetí sv. smíření
v bazilice sv. Václava dopoledne
a v chrámu Panny Marie
během celého dne.

<http://www.svatovaclavskapout.cz/>

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

AKTUÁLNĚ

I v novém školním roce chce DCR stát při rodinách v jejich radostech i trápách, povzbuzovat je i při svých akcích.

Doporučujeme na září

17. září - SEMINÁŘ PRO RODINY

v Centru Mariapoli

(Praha-Vinoř, Mladoboleslavská 667)

PROGRAM

Píthta: Křesťanská rodina v tlaku konzumní společnosti * Hubálek: Rodina a internet * Čapek: Řešení konfliktů a emoční konfrontace * Čapková: Sourozenecké konstelace * Fürst, Fürstová: Náhradní rodinná péče v praxi * Novák, Nováková: Navrácení porozumění aneb partnerský dialog * Syručková: Vztahy mezi generacemi * Šmehil, Šmehilová: Neplodnost a umělé oplodnění * Špaňhelová: Vývoj a výchova dítěte v předškolním období * Šturma: Pevné objetí

Přihlášky a více informací na www.pontes-os.cz, popř. tel.: 744 420 652 u Kateřiny Hájkové.

Připravujeme na říjen

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE

v Katovicích 22. 10. ve 14 hod.

s tématem *Manželství rok za rokem*, možnost rozhovorů, adorace, sv. smíření. Nabízíme duchovní obnovy pro manžele na různá témata i v dalších farnostech nebo vikariátech.

1. 10. je DEN SENIORŮ!

Víte, že v České republice je více než 3 miliony osob starších 55 let a jejich počet stále roste?

Zapojte se do vzniku nové tradice slavení „Svátku seniorů“. Navštivte svou babičku, svého dědečka a udělejte jim radost. Podpořte tím vztahy v rodině a v rámci své rodiny může přece slavit každý.

Za DCR Alena a Pavel Poláčkovi

Jsme naprogramováni na úspěch?

Ocitáme se téměř v polovině září, řád školního roku se vrátil do našich rodin a i pracovní povinnosti nás vrátily do pravidelných kolejí. Přišlo povinné vstávání, snad ranní spěch a požadavky na děti ve škole a na dospělé v práci. To tam je slastné nicnedělání, čerpání sil, lehkost dne bez školních a pracovních úkolů.

Ve škole známkování, v práci hodnocení, prostě opět jedeme na výkon, na to, kolik toho stihneme a zda nějaký ten termín neuteče. Jde o úspěch. Při bohoslužbách na začátku roku jsme přimlouvali za naše děti, učitele, aby mohli mnohé zvládnout, měli dobré známky, byli úspěšní. A nakonec i rodiče, dospělí sami chtějí mít úspěch. Bez něho přece naše děti ničím nebudou, neobstojí ve společnosti.

Náš svět je zaměřen na úspěch, neúspěchy nesklízejí potlesk, a přece se jim nevyhneme, ovlivňují náš život a mnohé bližní ze života vyřadí. Zklamáním jsme zkoušeni a ukazuje se tak, jak jsou různé hodnoty pro nás různé důležité.

Jasně cíle a úkoly nás motivují, pomáhají hledat v těžkých časech východiska a také je najít. Kdo ví, co opravdu chce, nenechá se tak snadno zastavit překážkou na cestě. Křesťané to dokazují po tisíciletí. Zpráva o vykupující síle Boží, o odpuštění vin a možnosti nového života je aktuální dodnes. Ani zákaz, ani vězení nejsou sto zabránit, aby lidé následovali Ježíše. Lidé s chybami, neschopní nacházejí novou odvahu a zažívají, že u Boha není nic nemožného. Najednou jakoby tento odstavec hovořil z jiného světa, ne ze světa úspěchu a dokonalosti.

Je dobře žít s takovou zprávou v srdci, že je místo v tomto světě i pro toho, komu se nezadaří i pro akce, které nejsou komerčně výhodné a pro činnosti, které zdánlivě nevynáší a pro někoho jsou tedy zbytečné. A kde jinde bychom mohli tuto zprávu žít než v rodině? V prostředí, kde je místo spočinutí, kde můžeme být, jací doopravdy jsme. Kde nás mají rádi a kde můžeme lásku svých nejbližších opětovat, a to bez podmínky, že si tuto obrovskou hodnotu musíme zasloužit tak jako v tom rivalitním prostředí školy jedničku nebo v zaměstnání odměny za přesčasy.

Bůh je na naší straně, a tak nemusíme žádnou situaci vzdávat (myslím třeba tu, kdy rodič užří, jak se žakovská červená pětkami). Je možné využít možností, které se před námi otvírají, probudit nově naše dřímající dary a jít zase kupředu, i když asi směřem, který se může vymykat našim představám. Hlavní je, aby to byl směr, který nás, naše děti, naše blízké povede k sobě navzájem i k Bohu. V tom smyslu se vyplatí každé nasazení, i když se zdá, že úspěch v dnešním slova smyslu zrovna neslibuje.

-dcr-

UKŽ - KDFB

Pro mnohé čtenáře je asi druhá část titulu tohoto článku zcela neznámá. Zkratku označující Unii katolických žen již jistě znáte a proto tedy následující vysvětlení dalších několika písmen označujících název *Katholischer Deutscher Frauenbund*, tj. Svaz německých katolických žen.

Záhy po politických změnách v počátku 90. let do Českých Budějovic přijela skupinka členek výše uvedené organizace z pasovské diecéze, aby nám Jihočeským nabídla své přátelství a pomoc. Z tohoto prvního kontaktu se vyvinula trvalá spolupráce, která vedla k realizaci zajímavých společných projektů. Za finanční podpory česko-německého fondu budoucnosti, našich německých přítelkyň a magistrátu České Budějovice jsme prožily různé akce, např. program „Keltské kořeny našeho regionu“, „Lidové tradice slavení Velikonoc v Čechách“, adventní koncerty na různých místech pasovské diecéze, návštěvy poutních míst v Německu (Altötting, Niederalteich), v Čechách (Klokoty, Lomec) či Meditační zahrady v Plzni. Připravily jsme pro naše německé přítelkyně i několikadenní návštěvy jižních Čech a ony pro nás týdenní pobyt na různých místech své diecéze. Tento pobyt byl součástí oslav 100. výročí jejich organizace a uspořádaly ho jako akci mezinárodní a to: česko-německo-rumunsko-estonskou. Navštívily jsme ekologickou farmu, výstavu k ochraně přírody, i tematickou výstavu k historii jejich organizace, viděly jsme krásné sociálně-zdravotní centrum, kde se pečují nejen o seniory, ale je zde i porodnice a mateřská školka a dokonce i škola pro ošetřovatelky. Vyslechly jsme koncerty, obdivovaly při cestě parníkem po Dunaji krásnou okolní přírodu i historickou scénérii. Společně jsme zpívaly a prožívaly i společnou bohoslužbu, při níž slova Písma zazněla v obou jazycích.

Celá tato léta se společných aktivit pravidelně zúčastňoval také duchovní rádce KDFB prof. dr. Otto Mochti. Letos 23. července se ve zcela naplněném pasovském dómu tento milý a přátelský kněz se svou funkcí loučil. Ve své krásné promluvě, jejíž motto znělo: „*Rozloučení s vděčností, v přátelství – rozcházíme se, ale nikdo nás nerozdělí*“, děkoval za uplynulé roky, kdy s radostí sloužil ve své funkci duchovního rádce této katolické organizaci, která má v pasovské diecézi v 260 pobočkách celkem 36.000 členek. O členkách KDFB prohlásil, že jsou pokladem, který stále ještě není doceněn ani jako pastorační potenciál. Citoval z věroučné konstituce o církvi LUMEN GENTIUM tato slova: „*Ačkoliv jsou někteří z Kristovy vůle ustanoveni pro jiné jako učitelé, rozdělovatelé tajemství a pastýři, je přece mezi všemi opravdová rovnost v důstojnosti a v činnosti společně všem věřícím při budování Kristova těla*“.

Tohoto rozloučení se zúčastnily i zástupkyně UKŽ České Budějovice, které prof. Mochti mu za všechno, co učinil, a zejména za jeho přátelství, které vždy projevoval i českým ženám, ze srdce poděkovaly. Novým duchovním rádcem pasovských katolických žen se stal kanovník Manfred Ertl a do zcela nové funkce (duchovní průvodkyně) byla jmenována Hildegard Weiler-Wurm. Oběma jsme popřály pro budoucí léta Boží pomoc a požehnání.

Helena Faberová, UKŽ České Budějovice

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Bude setkání v Madridu. Že bych jela? Když už se tu španělštinu učím. Nechce se mi tam, ale nechávám se ukecat. Pak zlom, všechno je jinak a já se jdu odhlásit. Jenže na DCM zrovna nikdo není a už se tam pak nějak nedostanu, a tak nakonec 8. srpna sedím ve vlaku směr Praha s chaosem v hlavě a přemýšlím, co to zas dělám za blbost.

V Praze na mě čeká bratránek, a tak ještě posedíme u vína řešíc složitosti lidského života. Po tříhodinovém zpoždění nakonec přijíždí autobus a cesta na předprogram může začít.

První překvapení – Annecy. Nádherné město, Alpy na dohled a setkání s lidmi z české výpravy, o nichž jsem netušila, že je tu potkám.

Vše ale vypuklo v Tarragoně. Jelikož jsem byla přihlášená v týmu pořadatelů, tak jsem vyčkávala přívál úkolů, který zatím nepřicházel. Ze všech stran jsme byli uklidňováni, ať jen odpočíváme, že v Madridu nám bude hůř. Tak jsem se potloukala městem, po památkách, muzeích a u moře. Součástí předprogramu byl výlet do Barcelony, krásného města patřícího Gaudího architektuře.

Po mezinárodní mši jsem skepticky vyčkávala v děsné frontě do chrámu Sagrada Familia, ale interiér mě vážně uchvátil. Člověk si může jen sednout a se zatajeným dechem pozorovat krásu architektury, materiálu, symbolů, vitráží. Potkala jsem se tu s kamarádkou, a protože nás Gaudí zaujal, tak jsme si pak ještě prolezly park Güel, kde jsou jeho různé výtvořky.

Předprogram byl fajn, taková dovolená. Možná až zbytečně volná, protože by to mohl být dobrý čas, kdy by se člověk mohl duchovně připravit na následující dny, a ne se jen pasivně aklimatizovat a chodit do moře.

Pak ale přišel hlavní bod – Madrid, kde už nám

Jak Gaudí zaujal

začaly úkoly, takže jsem si program moc neužila. Mimo směnu jsem vždycky byla ráda, když jsem se mohla projít městem, galerií, nebo si jít popovídat k pivu s někým milým. Člověk tady opravdu zažil světovost. Jedno odpoledne po službě jsem se šla projít městem. Jelikož jsem měla přes ramena velkou vlajku, tak mě lidi zastavovali a povíдали si se mnou. Posledním úkolem v mé službě bylo být na stanovišti po cestě na Cuatro Vientos. Překvapilo mě, že lidi, které jsem minulé dny neustále švala poznámkami o tom, že nejsou v sektoru, nedodržují uličky a nenosí visačky, se tam na mě usmívali a děkovali, že je na cestě takhle doprovázíme. Na letišti jsme zjistili, jak je těžký najít místo pro pár lidí. Ale nakonec jsme vybojovali jakýsi prostor mezi lidmi z Francie, Karibiku a překvapivě i vedle 2 Ostraváků. Děšť nevadil, zjistili jsme, že jedna pláštěnka hravě skryje i tři lidi. Vigilie mě lehce zklamala. Po zkušenostech z Kolína nad Rýnem jsem čekala něco víc,

ale holt asi větru a dešti neporučíme. Po mezinárodním noclehu a mši pod vedením papeže došlo na odjezd. Ještě zastávka ve Versailles, rozhovor o smyslu lidského života a ekonomice. Při druhém obcházení vodní nádrže v zahradách, loučení s lidmi, s kterými zas hodně dlouho neuvidím a pak už jen domů. A shrnutí? Bylo fajn se této akce zúčastnit, pro mě hlavně kvůli lidem, s kterými jsem se tam setkávala. Kvůli povinnostem v týmu jsem si z programu duchovně moc neodvezla, ale jelikož mě teď čeká služební cesta, tak mám v plánu ji prožít mimo jiné nad texty a promluvami ze setkání, takže snad z toho ještě něco naberu.

A díky všem, kvůli nimž mi tam bylo dobře.

Anča M., Veselí nad Lužnicí
(pořadatelka z přípravným týmu)

Stejně a jinak

Opět je tu začátek školního roku a s ním spoustu plánů, předsevzetí, ale také otázek a možná i nejistot. Školní rok provází dítě a mladého člověka s pevnou pravidelností, a tak je tomu stejně, jako vloni, ale přitom jinak, protože jsme o rok starší, zkušenější, možná někdo změnil školu či se vyměnil někdo ze spolužáků. Jinými slovy, rámec toho, co známe a co se opakuje, nám vytváří podmínky pro to, abychom přijímali a zpracovávali výzvy a okolnosti, do nichž nás staví nová situace.

Na tomto poli chceme pomáhat našim mladým i v rámci péče o mládež v českobudějovické diecézi. Především se soustředíme na programy, které budou dostupné a to jak místně (po vikariátech), tak programově, aby se jich mohli účastnit opravdu všichni. Naším cílem je, abychom do výše uvedených životních okolností pomohli mladým lidem přinést světlo, pravdu a naději evangelia a také radost z následování Krista. Konkrétně se bude jednat o Večery mladých a Christ-life (víkendy o životě křesťana). Stále zůstává k dispozici Diecézní centrum života mládeže (DCŽM) na Ktiši, kde tým mladých lidí žije své křesťanství v modlitbě a ve službě. Na toto místo přijíždí a může přijet kdokoli, kdo takové prostředí právě potřebuje (ať už kvůli odpočinku, rozhodnutí, povzbuzení...) nebo kdo chce být prospěšný druhým a neví kde a jak. V neposlední řadě je toto zázemí připraveno přijmout skupiny mladých lidí z jednotlivých farností, kteří chtějí prohloubit nějaké téma nebo prožít spolu nějaký čas.

Děkuji všem, kdo nám v uplynulém školním roce a o prázdninách pomáhali svou modlitbou, přízní, finančními a jinými dary či tím, že motivovali mladé lidi k účasti na společných křesťanských akcích. Prosíme, abyste nám zachovali přízeň! Buďte nám i nadále takovou pomocí a motivujte, prosím, mladé lidi, aby svou víru žili opravdu jako vztah, který je radostný a plný života! My se o to budeme snažit také.

Za DCM a DCŽM Roman Dvořák, ředitel

Postřehy z Pelhřimovska

Do Madridu se naše skupinka z Pelhřimova vypravila autem. Protože jsme měli v plánu navštívit některá poutní místa, vyjeli jsme dříve. Do Madridu jsme dorazili 15. srpna odpoledne; tam jsme po malém zmatku v Českém národním centru zaregistrovali a pak na jedné koleji ubytovali. Spali jsme ještě s dalšími poutníky v tělocvičně, ale pro velký nedostatek místa a špatný přísun vzduchu nám organizátoři dovolili přespávat venku.

Ráno jsme metrem dorazili k areálu, kde se konal český program. První den nás přivítaly krabice-batohy, o jejichž významu si asi každý udělal svůj obrázek. Potom se promítalo video, kým je pro lidi Ježíš. Program byl ostatní dny podobný - modlitba, katecheze některého z biskupů, mše sv., diskusní skupinky, které se posléze většinou soustředily na vyhledávání restaurací, kde by si daly oběd. Po obědě byl volný program, večere a opět volno.

Protože naši koleji otevírali ve 22.30 a zavírali ve 24 hod., měli jsme problém vyhledat takový program, který bychom chtěli a stihli jsme se vrátit zpět včas.

V pátek byla křížová cesta, kde jsme ale moc neviděli na obrazovku a na rádiu jsme nemohli

li najít stanici, která by vysílala v některém nám známém jazyku. V sobotu jsme se vydali na letiště Cuatro Vientos, kde mě překvapila dost špatná organizace. Do našeho sektoru se řinuly proudy lidí, i když bylo jasné, že už tam není místo, a myslím, že se to nedělo jen v našem sektoru. Nakonec začala vigilie, která byla narušena bouřkou a deštěm, což organizátorům situaci asi neusnadnilo. Zajímavým momentem bylo, když při velkém dešti Svatý otec vyzval mladé, aby se ztišili a spojili se s ním v modlitbě - celý areál s milióny mladých lidí ztichl. V neděli pak byla mše sv. se Svatým otcem, při níž panovala také nádherná atmosféra.

Kdybych měl zhodnotit organizátory, tak ne vždy bylo s nimi příjemné jednání. Nesmím ale zapomenout na změnu počasí a velká horka, která člověku ubírají sílu a trpělivost. K organizaci bych řekl, že by byla potřeba ještě čas, aby se vychytaly chyby, které pak zbytečně ubíraly celému setkání na kráse. Avšak i se všemi chybami a nedorozuměními hodnotím Světové dny mládeže jako zdařilé. Je moc pěkné a povzbudivé vidět tolik mladých věřících spolu.

Jan Hejda (Pelhřimov)

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Eucharistie je poklad

Světové setkání mládeže v Madridu, na něž jsem se za naše čtyři farnosti (Kraselov, Volenice, Katovice a Střelské Hoštice) vydala, bylo naprosto jedinečnou zkušeností víry.

Nejvíce mě oslovila každodenní společná modlitba a dennodenní slavení svátostí. Doma se se mnou nikdo nemodlí, rodiče víru ještě hledají. A ve farnosti jsem jediná mladší než 40 let, takže pomáhám snad se vším – varháníčím, kostelníčím, zpívám, čtu. A to je pak znát na duchovním prožívání eucharistie – prostě se na ni nesoustředím. Proto jsem tak vděčná za povzbuzení a posilu v této oblasti.

Co zní trochu divně, tak mi velice prospělo, že jsem mši ve španělštině, katalánštině či jakém jazyce skoro nerozuměla. Proto jsem začala přemýšlet, co je vlastně na eucharistii to podstatné. Společenství v Kristově jménu, Boží slovo, ve kterém přijímáme Krista, proměňování, DOXOLOGIE a Pater noster, kdy už je Ježíš přítomen proměněným tělem a krví. A samozřejmě přijímání a vyslání. Eucharistie je poklad!

Důležitou duchovní zkušenost jsem také získala ve svátosti smíření. Je to taková perlička, kterou si odvážím domů. A to, že víra je hlavně o vůli, ne o pocitech. Je třeba rozhodnout se a chtít zůstat věrný, i když zrovna neprožívám radostné období.

Ale popravdě, kdyby bylo další setkání za rok nebo za dva, tak bych na ně jistě nejela. Pro ty davy, kde se ukázala každá malá bezohlednost, pro stud za ten „borde!“ který po nás na letišti zůstal a pro to vnímání víry a celé té pouti jako „zážitek“ – všimla jsem si spousty lidí, jak při písničkách zvedali ruce k nebi a tiskli je na srdce, ale potom při „Skrze něho a s ním a v něm...“ nedávali pozor nebo se bavili. A při nedělní mši někteří po probdělé noci ještě spali a jiní se bavili, protože nerozuměli.

A co mi přišlo jako uražený vrchol celé pouti – že se na nás nedostalo svaté přijímání. Víím, že za počasí vinit nikoho nelze. Koneckonců přijímali jsme Krista ve společenství, v Písmu a pak duchovně. Ale kdyby každý kněz, který byl tělem Páně podělen rozlomil na třicet dílů, mohli jsme se nasytit všichni. Nebylo by to v dějinách církve nic nového!

Pout' do Madridu byla nesmírně bohatá (katecheze, svědectví, eucharistie). Je jako semínko, které bylo zaseto do zykypřené půdy a které mnoho plodů ještě přinese. *Hana Kopáčová (Kraselov)*

Papamobil nadosah

Na celosvětové setkání mládeže v Madridu jsem se velice těšila, už jenom proto, že jsem se této akce ještě nikdy neúčastnila. Byla jsem zvědavá, jak to na takovýchto shromáždění mladých z celého světa vypadá. Chtěla jsem poznat nové lidi, podívat se do jiné země, ale to hlavní, kvůli čemu tam všichni jeli – setkat se s papežem.

Všechno začalo podáním přihlášek. Asi měsíc před odjezdem nám začaly chodit e-maily informující o cestě do Madridu, o pobytu tam a o všech dalších důležitých údajích, které bylo nutné vědět. Ani jsme se nenadáli a byl tu den odjezdu. My z jihočeské diecéze jsme jeli společně s ostravsko-opavskou diecézí z Prahy v sobotu 13.8. I když cesta autobusem nebyla úplně pohodlná, zvládli jsme ji bez potíží. Protože jsme měli bezpečnostní přestávku v Annecy ve Francii, přijeli jsme do Madridu až v úterý. Poté co jsme dorazili, nechali nás, abychom se ubytovali. Ještě ten večer byla pro nás připravena česká mše.

Další dny probíhaly asi takto: ráno po sedmé hodině nás budila španělská hudba, kdo byl připraven, mohl jít na snídani a po snídani se jelo do českého centra, kde pro nás byl připravený program, který zahrnoval ranní modlitbu, katechezi, svědectví, písni doprovozené skupinou Credenc, hádanku (pod kterou se skrýval vždy nějaký svatý, který nás ten den doprovázel) a závěr byl mší. Odpoledne byl program volný. Takže já se svojí skupinkou jsme např. chodili po památkách, navštěvovali chrámy, odpočívali v parku, atd. Každý večer se konal také nějaký program. Ve čtvrtek to bylo např. přivítání Sv. otce a mše svatá s ním, v pátek zase křížová cesta.

Byla sobota 20. srpna a my jsme se po mši svaté měli dostat z Českého centra na letiště Cuatro Vientos, abychom všichni přivítali Svatého otce a také abychom s ním mohli společně slavit nedělní mši svatou a slavnostně tak zakončit setkání v Madridu. Cesta na letiště byla úmorná. Protože teplota dosahovala nadměrných hodnot, museli jsme neustále doplňovat tekutiny. Cestou nás povzbuzovali lidé, kteří na nás z oken lili vodu, a to v takovém parnu bylo velice příjemné. Každému účastníkovi byla přidělena kartič-

ka s označením sektoru, do kterého se měl na letišti dostavit. My jsme měli to štěstí, že nás přidělili do sektoru, který stál relativně blízko pódiu. Po vstupu do areálu těchto sektorů nebylo ani možné přes taková kvanta lidí vidět do dálky. Nebylo ani možné aby naše sedmičlenná skupinka šla pohromadě, protože kolem proudilo tolik lidí, že nás roztrhli. Báli jsme se, abychom se jeden druhému neztratili. Lidé pobíhali sem a tam, hledali své „ohrádky“, ze země lítal prach do očí. Tolik lidí jsem pohromadě nikdy nezažila. Na jednom místě se setkala 2 miliony mladých věřících toužících po setkání s papežem. Když jsem pak viděla letecké snímky na obrazovce, bylo až neuvěřitelné, kolik mladých se shromáždilo na jednom místě.

Po horkém dni přišla už konečně chvíle, kdy jsme viděli Svatého otce přicházet mezi nás. Šel a žehnal a někteří mladí měli i to štěstí se s ním setkat osobně. Potom nás vítal v několika jazycích. Všichni jsme si užívali té chvíle až do té doby, dokud jeho projev nepřerušil prudký déšť. Bylo to zvláštní, za celý týden přšlo snad jen trochu jednu noc a teď, když nastala ta velká chvíle, spustil se takový liják a program musel být na chvíli přerušen, ale i zkrácen. Netrvalo dlouho a déšť ustal. Poté proběhla adorace. Všichni mladí si klekli. Pocit, který jsem v tu chvíli měla, byl nepopsatelný. Dva miliony lidí, kteří ještě před chvílí něco vyvolávali, ztichli. Každý byl v tu chvíli ve svých myšlenkách. Přšlo před tím a pak ještě dvakrát, ale ve chvíli adorace nespadla ani kapka. Do zad foukal vítr, jako by nás hladil. Byl to zvláštní a přitom nádherný pocit. Druhý den jsme s papežem prožili mši svatou a tím byla u konce i naše pout' do Madridu. Takže pocity, které z toho mám, jsou víc než dobré. Měla jsem možnost poznat nové lidi, procestovat Madrid, dokonce se nám i poštěstilo, že papež projížděl papamobilem těsně kolem našeho sektoru, takže jsme od něj byli jen asi 2 metry. Bylo krásné vidět kolem sebe tolik mladých věřících. Pokud bych měla možnost, jela bych na takové setkání zas.

Markéta Libenková (Strakonice)

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

KOČKA OD PAPEŽE

Světové setkání mládeže v Madridu bylo prostě super. Mezi spoustu skvělých věcí na této akci patřilo i to, že jsme, my poutníci, obdrželi také nemálo různých dárečků. Právě mezi těmito dárečky byl i jeden speciálně od svatého otce Benedikta XVI. – **YOUCAT**.

Youcat, neboli Youth Catechism of the Catholic Church – Katechismus katolické církve pro mladé. Nevím jak ostatní národnosti, ale čeští poutníci dostávali už při nástupu do autobusů také českou verzi této knihy. Nelze se tedy vymlouvat na nesrozumitelnost.

Já osobně jsem nad „Jůketem“ nejprve mávala rukou. Katechismus? Kdo by to jako chtěl dobrovolně číst? Knížečka je to pěkná, to jo, dokonce s obrázky, asi do toho museli hodně investovat... A to je od papeže moc hezký... Ale co já s tím?

Pak skončilo setkání, dojeli jsme domů a mně se začalo tak trochu stýskat. Vzpomínala jsem na to, o čem promlouval Svatý otec. Jelikož tohohle pána opravdu respektuji, řekla jsem si, že to asi nebude úplně od věci, brát vážně i tu žlutou knížečku.

Tak jsem se na ní teda trochu podívala, kousek prolistovala a zjistila jsem, že by mohla být vlastně docela užitečná. Že něco takového jsme opravdu potřebovali - odpovědi na otázky, které si občas (či častěji) klademe. I dost složité otázky. (Proč jsme na zemi? Co je to víra? Odkud vzal člověk duši?...)

Zkrátka, pokud jste někdo jako já a Youcat vás (zatím) nechává chladnými, zkuste si přečíst alespoň Benediktovu předmluvu ke knize. Kousek z ní přepisuji:

... Na světových setkáních mládeže, např. v Římě, v Torontu, v Kolíně či v Sydney, se scházejí mladí lidé z celého světa, kteří chtějí věřit, kteří hledají Boha, kteří milují Krista a kteří si přejí jít společnou cestou. Právě v těchto souvislostech se zrodila myšlenka: Neměli bychom se pokusit přeložit Katechismus katolické církve do jazyka mladých lidí? Neměli bychom se snažit převést jeho stěžejní výpovědi do řeči dnešní mládeže? Nepochybně i mezi mládeží dnešního světa existuje celá řada rozdílů. A proto vznikl pod úspěšným vedením vídeňského arcibiskupa Schönborna takzvaný **YOUCAT** pro mládež. Doufám, že kniha bude inspirující a hojně zaujme mladé lidi.

Mnozí mi namítali: Tohle nebude dnešní mládež zajímat. Nesouhlasím a jsem si jist, že mám pravdu. **Dnešní mladí lidé nejsou tak površní, jak se o nich tvrdí.** Chtějí vědět, o co v životě skutečně jde. Detektivka je napínavá, protože nás vtahuje do osudů druhých lidí, které by se mohly klidně přihodit i nám. Také tato kniha je napínavá, protože nám vypráví o našem vlastním osudu a hluboce se dotýká každého z nás.

Proto vás vybízím: **Studujte katechismus!** Pře-

ji si to z celého srdce. **Katechismus vám nebude vždycky hrát do noty.** Nebude vám to nijak usnadňovat. Bude totiž od vás požadovat nový život. Bude vám předkládat poselství evangelia jako drahocennou perlu (srov. Mt 13,46), za kterou člověk musí dát úplně všechno. Proto vás prosím: **Studujte katechismus vášnivě a vytrvale! Obětujte na to čas svého života!** Studujte jej v tichu svého pokoje, čtěte si v něm ve dvou, s přítelem, vytvářejte studijní kroužky a sítě, sdílejte se po internetu. Využívejte všech způsobů k dialogu o víře.

Měli byste vědět, čemu věříte. **Měli byste znát svou víru stejně důkladně, jako zná IT-odborník operační systém svého počítače.** Měli byste své víře tak porozumět, jak rozumí dobrý hudebník opusu, který hraje. Ve své víře byste měli být zakořeněni mnohem hlouběji než generace vašich rodičů, abyste dokázali účinně a rozhodně čelit výzvám a pokušením této doby. **Potřebujete boží pomoc, nemá-li vaše víra vyschnout jako kapka rosy na slunci, nechcete-li podlehnout lákadlům konzumu, nemá-li se vaše láska utopit v pornografii, odmítáte-li zrazovat slabé a nechávat napospas osudu nevinné oběti...**

No dobře tedy, když si to přeje Svatý otec, nástupce apoštola Petra, tak by asi bylo na místě, podívat se té Kočce na zoubek. Anežko, styď se, že jsi na to nepřišla hned! :-)

Anežka Šmídllová (Sušice)

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Farní kostel Jména Panny Marie v Sepekově se dočkal nových zvonů

Obec Sepekov na Písecku se může pochlubit předhusitskou tradicí své mariánské svatyně. Podle tradice daroval první mariánský milostný obraz a sošku opat milevského premonstrátského kláštera Jarloch. Sošku prý zhotovil sázavský opat Božetěch již koncem 11. století. Za husitských válek byl Sepekov spolu s milevským klášterem pobořen. Klášter přežil, ale v r. 1575 jej císař Maxmilián II. zrušil. V té době byla mariánská kaple vyplněna a milostná soška z iniciativy kazatele Trojana rozsekána. Obraz byl naštěstí dobře schován. Obnovu provedli až strahovští premonstráti roku 1622. V letech 1654-58 opravili také poutní kapli zasvěcenou Narození Panny Marie. Spolu s úctou k milostnému obrazu se šířily zvěsti o zázračném uzdravení slepého chlapce z Uher. Pro velkou návštěvnost nechal strahovský opat Marian Herman v letech 1730-33 postavit současný poutní kostel. Oválná jednolodní stavba je zaklenuta kupolí s lucernou. Klenba je pokryta freskou od S. Noseckého z roku 1732; v lodi na téma loretánských litaní, v kněžišti hold Panně Marii.

Pokračování na 20. straně.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Pokračování z 19. strany.

Na pozdně barokním hlavním oltáři je umístěn gotický deskový obraz Panny Marie sepekovské z přelomu 15. a 16. století. Schodiště na kazatelnu je vyzdobeno reliéfy Zvěstování Páně a Uvedení Páně do chrámu. Zvony na věži v Sepekově pocházejí z různých dob a různých míst. Nejstarší je Mikuláš, který má letopočet 1663. Za 1. světové války byly rekvírovány pro válečné účely tři zvony – sv. Vojtěch, Norbert a Maria. Zůstal pouze Mikuláš a umíráček. Po válce se ze sbírek doma i od krajanů v Americe ušetřilo na nové zvony a v roce 1923 přibily do Sepekova tři zvony. Za 2. světové války pak byly opět pro stejné účely sejmuty (1942) tyto nové zvony – sv. Metoděj (655 kg), sv. Vít (312 kg) a sv. Cyril (135 kg). Dodatečně bylo přikázáno sejmut i umíráček o váze 15 kg. Na věži zůstal pouze Mikuláš. S velkou radostí tedy uspořádaly Římskokatolic-

ká farnost Sepekov, městys Sepekov a obec Božetice slavnostní posvěcení nových zvonů, které se konalo 2. července 2011. Přítomně přivítal starosta Sepekova Josef Himl. Slavnostní mše sv. a posvěcení zvonů strahovským opatem Michaellem Pojezdným byla v 10 hod., poté následovalo zavěšení zvonů, které se v poledne slavnostně rozezněly. Při slavnosti asistovali i skauti a hasiči. Všem předcházelo mnoho práce a starostí. Velkou zásluhu má správce zdejší farnosti P. Norbert Vehovský, který zřídil při loňské pouti účet, kam se začaly shromažďovat finanční prostředky na pořízení nových zvonů. Celkem bylo vybráno 885.080 Kč! Dárci byly obce Sepekov a Božetice, sponzoři, firmy, jednotlivci i anonymní dárci, také občané z Líšnice a Zálší. Samozřejmě na zvony bylo uspořádáno mnoho sbírek v kostele. Zvony byly odlity 27. června 2011 firmou Perner v německém Pasově za přítomnosti starostů, děkana a několika sepekovských farníků.

První zvon je zasvěcen sv. Norbertovi, zakladateli premonstrátského řádu. Má ladění c2, průměr 750 cm a váží 270 kg. Jeho cena je 287 tis. Kč. Kostelu ho věnoval Městys Sepekov. Druhý zvon je zasvěcen Panně Marii sepekovské. Zvon má ladění b1, průměr 840 cm a váží 338 kg. Cena zvonu i s vybavením činí 428 tis. Kč. Zbytek vybraných finančních prostředků (170 080 Kč) pokryje náklady s akcí spojené, elektroinstalaci aj. Pro dárci, kteří přispěli více než pět tisíc korunami, byly připraveny památné zvonky. Ostatní zájemci si mohli na památku zvonek zakoupit. Již téměř pět tisíc let doprovázejí lidstvo hlasy zvonů. Odměňují lidem čas, zvou je k modlitbě, volají do práce či do boje. Doprovázejí člověka i na jeho poslední cestě. Moderní doba jako by se jich nedotkla - hlas zvonu se za celá ta tisíciletí nezměnil a vzbuzuje v nás stejné emoce, jaké budil v našich předcích. A to je moc dobře.

Alena Růžicková

Hůrka u Prášil - místo soužití a nové naděje

Byla to prosperující obec s asi 1000 obyvatel, mj. se sklárnou, kostelem a hřbitovní kaplí. Žili zde po celá staletí lidé české a německé národnosti. Do té doby, než přišly v polovině minulého století dvě ideologie, které vnesly do srdcí lidí nenávist a přinesly tomuto místu zkázu a zmar. Po 2. světové válce a odsunu původního německého obyvatelstva sloužil farní kostel, odsvěcený v r. 1946, nejprve jako seník, než byl posléze odstřelen. Vedle kostela stála hřbitovní kaple Povýšení sv. Kříže v jejíž kryptě byli pohřbeni členové sklářských rodů Hafenbradelů a Abelů. Tyto rodiny dávaly dobrou obživu zdejším lidem v krásném, ale chudém kraji. Tato kaple později sloužila jako dělostřelecká pozorovatelná pohraničníků. Krypta s ostatky, mezi kterými byl pohřbený i otec spisovatele Šumavy MUDr. Josef Klostermann, byly hanebně zneuctěny. Jakou lítost by Karel Klostermann pocíťoval nad osudem svého otce, který byl do této krypty pochován ke svým mecenášům, kteří stáli na začátku jeho lékařské praxe v těchto horách.

Jen shodou náhod jeho tento osud nepotkal, protože i on si původně přál být zde pohřben, ale nakonec byl, jak známo, pohřben v Plzni. Komunisté šli ve své nenávisti k církvi tak daleko, že se neštíteli zneuctit i místa posledního odpočinku domnělých nepřátel a Hůrka je toho důkazem. Hřbitov byl zplundrován a Bůh odtud vyhnán. Ale byl opravdu vyhnán?

Kristus říká já jsem s vámi po všechny dny až do konce časů, já jsem začátek i konec, já jsem alfa i omega a já budu mít poslední slovo, ne hrůzná ideologie, vlády apod. Ty přicházejí a odcházejí, ale Kristus je na věky. I tomuto posvátnému místu bylo určeno, že bude opět žít, i když přece jen v trochu jiné podobě než tomu bylo původně. Na začátku byla skupina nadšenců pod vedením tehdejšího administrátora sušické farnosti P. Slávka Holého, která začala pracovat na záchraně zbytku zničené hřbitovní kaple sv. Kříže. Ta jediná, i když ve zuboženém stavu, se zde dochovala. Psal se rok 1998. Díky podpoře býva-

lých obyvatel vysídlených po válce do Německa a úsilí dobrovolníků se tuto kapli podařilo zrekonstruovat. Krypta už bohužel zůstala původní. Tato kaple byla také znovu vysvěcena P. Slávkem Holým v roce 2002. A tak se zde opět mohla sloužit mše sv. alespoň dvakrát do roka.

To ale nebylo vše, později začaly úpravy původního hřbitova. Dále před námi stála otázka obnovy (alespoň základů) původního kostela. V roce 2005 začalo odkrývání základů kostela, odstraňování náletových dřevin, sutí atd. V roce 2008 byla na původních základech zbudována kaplička Panny Marie Lurdské. První mši sv. sloužil na obnovených základech kostela P. Slávek Holý dne 13. září 2008.

Tím ale ještě práce nekončily. Po dokončení základů ještě v loňském a letošním roce došlo k vybudování dřevěného oplocení, které odděluje původní hřbitov a kapli od kostela sv. Vincence Ferrerského. Zatím poslední akcí je instalace daru sklářské výtvarnice paní Vladěny Tesařové (známé svým unikátním oltářem, křížovou cestou, betlémem atd. na Dobré Vodě u Hartmanic) v po-

době skleněného Krista do kaple sv. Kříže.

Odměnou nám byly pochvalné výroky neznámých lidí (turisté, cyklisté), mnohdy nevěřících. O to více mrzí řeči mnohých tzv. věřících o nějaké „mrtvé farnosti“ a zbytečné práci.

Hůrka není vlastně jediná, kterou potkal podobný osud jako další místa na Šumavě. Také byla obnovena nadšenci a dobrovolníky ku cti a slávě Boží a jako memento a varování budoucím generacím před hrůznými „ismy“ a jejich zvráceností, aby se již tyto hrůzy nikdy neopakovaly. Rozhodně ale nejde o zbytečné projekty.

Nechť tento článek poslouží nejen k zamyšlení, ale i jako pozvánka na poutní mši svatou, která se bude konat v sobotu 17. září od 14 hod. na pietně upravených základech farního kostela sv. Vincence Ferrerského. V případě nepříznivého počasí v kapli Povýšení sv. Kříže.

Všichni jsou srdečně zváni. Hlavním celebrantem bude ten, kdo má na tom, že toto místo opět žije největší zásluhou - P. ing. mgr. Slávek Holý.

Za všechny, kteří mu na tomto díle smíření a obnovy pomáhali

Václav Pikeš, Sušice

K ČETBĚ A ŠTUDIU DOPORUČUJEME

Amorth Gabriele, Zanini Roberto Italo - Mocnější než zlo

„Život je neustálé zápelení se zlem a ten, kdo chce zápasit, musí svého nepřítele znát. Když chceme přemoci nepřítele, jehož základní zbraň je klam a podvod, pak plnost poznání znamená polovinu úspěchu. Plným vítězstvím je láska, k níž člověk dospívá prostřednictvím modlitby,“ říká v rozhovoru s italským novinářem Zaninim jeden z nejznámějších exorcistů.

Paulínky, brož., 310 s., 290 Kč

Armbruster Ludvík, Palán Aleš - Tokijské květy

Český jezuita Ludvík Armbruster prožil v Japonsku půl století, dokonale si osvojil jazyk, vyučoval na tamní univerzitě a navázal mnohá přátelství. Jako katolický teolog se nebojí zamýšlet nad inspiracemi přicházejícími z východních myšlenkových proudů. Jako misionář si uvědomuje, že křesťanství stojí na konci jedné velké epochy. A jako moudrý člověk nabízí svou zkušenost a životní moudrost s noblesou, vtípem a pochopením pro jinakost druhého.

Karmelitánské nakl., váz., 321 s., 349 Kč

Fedotov Georgij - Svatí staré Rusi

Kniha představuje první souhrnnou monografii, jež se věnuje vzniku, vývoji a specifikům ruské svatosti, a to v rozmezí 10.-17. století. Životy světců (mj. F. Pečerského, A. Smolenského, S. Permského, S. Radoněžského, J. Volockého a N. Sorského) jsou rekonstruovány s pomocí rozsáhlého hagiografického materiálu.

Nakl. Pavel Mervart, brož., 275 s., 299 Kč

Kolářek Luboš Y. - Svatý Jan Nepomuk Neumann

Nejnovější životopis sv. Jana N. Neumanna doplňuje a rozvíjí, co o něm bylo napsáno, napravlující některé publikované chyby. Originální a čtivou formou přibližuje Neumannovo mládí, život v Prachaticích a v Čechách vůbec. Zároveň ukazuje i světcův obětavý a svatý život v odlehlých amerických misiích či zásluhy o stavby desítek škol, kostelů a katedrál, i jeho působení na vysokých postech americké komunity redemptoristů a později jako biskupa v čele filadelfské diecéze.

Nakladatelství BVD, brož., 171 s., 199 Kč

Lancová Leena - Bible hrou

Kniha přináší biblické příběhy a modlitby, ale také hádanky, hlavolamy a další zábavní činnosti, které s biblickými příběhy souvisejí. Je to pomůcka, která dětem ve věku do pěti let pomůže poznávat Bibli zajímavým způsobem a současně je přivádět ke čtení skutečného textu Bible a poznávání Ježíše. Za jednotlivými příběhy je uveden odkaz na text Bible

Karmelitánské nakl., brož., 190 s., 249 Kč

Špidlík Tomáš - O povolání

Poslední titul, který kardinál Tomáš Špidlík za svého života sepsal, se věnuje tématu Povolání. Odpovídá v něm na nejčastější námitky, pochybnosti a otázky, které si klade každý, před nímž vyvstane čas volby směru života. A nejen to. Jelikož zná autor bravurně tradici, může moudrou pedagogikou osvětlit spletitou problematiku povolání, jejíž zákonitosti jsou dobře uplatnitelné právě v současném světě.

Refugium, váz., 103 s., 120 Kč

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

objednavky@paulinky.cz

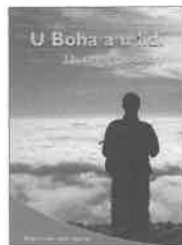
NOVINKY NA ZÁŘÍ

Adrienne von Speyr - U Boha a u lidí

Úvahy a modlitby

Kniha švýcarské lékařky, mystičky a autorky mnoha teologických a duchovních knih. Modlitby, to jsou milníky na každodenní cestě člověka k Bohu. A ta může být někdy přímá a radostná, jindy zas obtížně klopýtavá.

Brož., 112 stran, cena 140 Kč

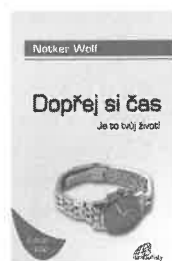
Notker Wolf - Dopřej si čas

Je to tvůj život!

Představte si, že byste najednou vypili sklenku výborného vína. Šílená představa! Některé věci prostě nelze dělat v časovém stresu. K smysluplnému životu potřebujeme čas. Benediktinský opat,

který je sám velmi vytížený, v této knize sdílí své zkušenosti o tom, jak lze i uprostřed mnoha povinností žít vyrovnaně a nebýt otrokem času, nýbrž jeho pánem.

Brož., 160 str., 180 Kč

Hodina adorace s Ježíšem Mistrem

Malý letáček, který se však může stát neocenitelným pomocníkem při modlitbě. Toho, kdo chce strávit hodinu adorace v rozhovoru s Ježíšem Mistrem, Cestou, Pravdou a Životem, provede jejími etapami: Setkání s Mistrem, Naslouchání Ježíši Pravdě, Kráčení s Ježíšem Cestou, Dialog s Ježíšem Životem.

Malé leporelo, 8 Kč.

Růženec

Vysvětlení struktury růžence obsahuje jednotlivá tajemství i všechny texty modliteb, které se při růženci modlí (Apoštolské vyznání víry; Otčenáš; Zdrávas Maria; Sláva Otci; Zdrávas, Královno). Ideální pro každého, kdo si není jistý anebo se chce modlitbu růžence teprve naučit.

Malé leporelo, 8 Kč.

PERSONALIA

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY V DIECÉZI

P. Mgr. ThLic. Martin Hobza, SDB byl na žádost svých řeholních představených od 1. září 2011 odvolán z úřadu výpomocného duchovního ve farnosti Č. Budějovice-sv. Vojtěch.

P. Stanislav Muzikář, CSSR, je na žádost svých řeholních představených od 15. září 2011 odvolán z úřadu excurrendo administrátora farnosti Třebesko, vikariát Písek.

Oběma těmto kněžím upřímně děkujeme za jejich obětavou kněžskou službu v českobudějovické diecézi.

USTANOVENÍ

P. Dr. Zdeněk Mareš, ThD., administrátor děkanství u sv. Mikuláše v Č. Budějovicích a okresový vikář vikariátu Č. Budějovice-město, byl od 22. srpna 2011 ustanoven excurrendo administrátorem farnosti Č. Budějovice - sv. Jan Nepomucký. Všechna jeho dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Ivo Prokop, administrátor v Borovanech, byl od 1. září 2011 jmenován vikariátním sekretářem vikariátu Č. Budějovice-venkov. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Ján Štefan Nemec, CFSsS, Bílá Hůrka, oslavil 31. 8. 2011 padesáté páté narozeniny.

P. Mgr. Karl Zaiser, OMI, Tábor-Klokoty, oslavil 21. 9. 2011 sedmdesáté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

ÚMRTÍ

Mons. Josef Kavale, čestný apoštolský prototat, probošt katedrální kapituly sv. Mikuláše, někdejší kapitulní vikář a dlouholetý duchovní správce farnosti sv. Jana Nepomuckého v Č. Budějovicích; zemřel 21. 8. 2011 v českobudějovické nemocnici v 92. roce svého života, po zádušní mši sv. a posledním rozloučení v kostele sv. Jana Nepomuckého v Č. Budějovicích byl pohřben 29. 8. 2011 do kněžského hrobu na hřbitově sv. Otýlie v Č. Budějovicích.

R. I. P.

-acebb-

DĚTSKÁ DIECÉZNÍ POUŤ

1. října 2011 v Kájově

„Panna Maria nás provází životem“

9.30 - Příjezdy poutníků, registrace

10.00 - Mše sv. s biskupem
mons. Jiřím Paďourem, OFMCap

12.00 - Práce na stanovištích

15.30 - Předpokládané ukončení poutě

*Podrobnější informace
u vikariátních zástupců nebo
na Diecézním katechetickém středisku
(tel. 380 420 313, e-mail: dkb@bcb.cz).*

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší **bohoslužby**, patří také České Budějovice, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svaté jsou z tohoto kostela přenášeny každý pátek v 18 hodin, s výjimkou prvního pátku v měsíci. (V době letních prázdnin se bohoslužby nepřenašejí).

* **Kafemlýnek**, jemuž patří vysílací čas v úterý od 9.30, zaujme především mladé maminky. 13. 9. pohovoříme o školce pro děti v lese a 27. 9. si položíme otázku, jak nejlépe rozdělit pozornost mezi jednotlivé členy v početnější rodině.

* Každé úterý v 16.00 vysíláme **Barvínek**, pořad pro naše malé, zvídavé posluchače. 13. 9. přivítáme v Barvínku mladičkou herečku a hudebnici Aničku Duchaňovou, která dětem zahraje, zazpívá a povypráví o tom, jak se stala herečkou, jaké je to hrát pro děti, a co takový herec musí umět a znát. Na 20. 9. je připraveno Telefonické riskování a 27. 9. je na programu Zářijový magazín Barvínku. Představíme nové CD - volné pokračování projektu BongoBon-Boniéra, připomeneme si festival Jičín - město pohádek, a v rubrice 100 českých nej se seznámíme se skladatelem Antonínem Dvořákem. 4. 10. se zaměříme na proslulé Turínské plátno. Spolu s plzeňským biskupem Františkem Radkovským se na toto plátno podíváme nikoliv očima víry, ale očima moderních věd: fyziky, archeologie, umění, chemie nebo statistiky.

* **Magdazín** se počínáje měsícem září objevuje na vlnách Proglasu pouze jedinkrát do měsíce. Ve středu 21. 9. nese podtitul: „Jsme tu a patříme mezi vás“. O životě s mentálně postiženými lidmi a o Společnosti pro jejich podporu promluví Marie Kotačková z Třebíče.

* Od letošního září rařazujeme do vysílání nový magazín **Pod slunečníkem**. V pravidelném čase ve čtvrtek od 9.30 se budeme společně setkávat se zajímavými osobnostmi, vyslechneme si jejich příběhy, a pojednáme o rozmanitých oblastech lidského života. Ve třetím vydání tohoto magazínu, 15. 9. se společně se Zuzanou Petlanovou, členkou technického týmu Proglasu, vypravíme na kole do Santiaga de Compostela.

* Vždy v pátek v 16.00 naladíte pořad **Všim-li jsme si**. 16. 9. věnujeme pozornost Katolické církvi východního obřadu. Pořad pro Vás připravuje redaktorka Marie Blažková ve spolupráci s Tomášem Králem doktorandem z Teologické fakulty Jihočeské univerzity. 23. 9. uslyšíte o aktuálním stavu charitního projektu Adopce na dálku.

* Hudební týdeník **Oktáva** zachytíte každý pátek v čase od 16.55. 16. 9. zamíříme na Podzimní festival duchovní hudby Olomouc 2011.

23. 9. představíme Šumperský dětský pěvecký sbor Motýli, který právě vstupuje do 50. sezóny. 30. 9. se můžete těšit na Oktávu z Prahy.

* O aktivitách, které během uplynulého léta rozvíjeli **členové salesiánského hnutí mládeže** v Prostějově, pohovoříme v rámci regionálního pořadu v úterý 20. 9. ve 22.00.

* Ve čtvrtek 22. 9. ve 22.00 se přihlásí pražské studio Kristián. Jeho redaktor Pavel Smolek pozval k mikrofonu členy nového vedení dobročinné organizace **Likvidace Lepry**, kteří Vás obeznámí se svými plány.

* Pořad o **Kongregaci Milosrdných sester sv. Vincence z Pauly v Kájově** nabídneme v úterý 27. 9. ve 22.00. Sestry, které do Čech přišly z Německa, zde končí svoji činnost a navrací se zpět do své země. Ohlédneme se za jejich působením u nás a přiblížíme jejich spiritualitu.

Zpráva z prázdninového týdne v Petrklíči v roce 2011

Ve dnech 1.-5. srpna 2011 proběhl v Křesťanském rodinném centru Petrklíč týdenní program pro rodiče a děti. Náš týden měl pravidelný režim, který se podařilo dodržet a také se výborně osvědčil. Příchod rodičů do herny Petrklíče byl mezi 9-10. hod. a pak jsme společně vyráželi ven. Po návratu z vycházky jsme se naobědvali v sále kláštera a pak se děti a maminky rozdělily. Děti měly polední pauzu v herně, která se proměnila v hajárnu. Každé dítko mělo své místočko, poslouchaly pohádky a jako bonus se mohly i na jednu podívat. Zatímco děti odpočívaly a pak i něco tvořily, maminky měly samostatný program. Vyráběly květiny z organzy, tvořily sluníčka z keraplastu a také figurky z fima.

Ve středu jsme se vydali na celodenní výlet vlakem do Borovan k Borovanskému mlýnu. Počasí nám přálo a výlet se vydařil. Po prohlídce mlýna a výstavě „Půda plná pohádek“ jsme se vydali za zmrzlinou. Vlakem jsme se vrátili zpět.

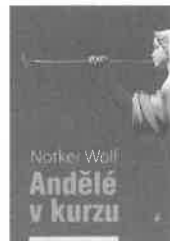
Ve čtvrtek jsme si prohlédli s P. Damiánem kostel, naučili se písničku a dokonce si mohli zahrát na kůru i na varhany. Celý klášterní dvůr jsme vyzdobili kresbami kostelíků na asfaltu.

Pátek byl den závěrečný a proto i trochu slavnostní. Děti s maminkami a tetami Hankou a Madlou napekly tradiční figurky z kynutého těsta a k obědu pak i malé Holašovické koláčky. Tohoto pobytu se zúčastnilo celkem 11 maminek, 1 tatínek, 25 dětí a dvě tety.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Notker Wolf - Andělé v kurzu

Opat Notker Wolf se zabývá malými i většími každodenními problémy, které se týkají každého člověka. Píše bez jakéhokoli moralizování o odvaze, loajalitě, lidskosti, ale také o mezích lidského rozumu a možnostech člověka. Především ale čtenáře povzbuzuje k důvěře, že s Boží pomocí a požehnáním i je možné radostně žít i náročný život. *Brož., 103 str., 119 Kč*

Friedrich Assländer, Anselm Grün -

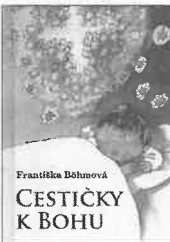
Práce jako duchovní úkol

Mnoho lidí se domnívá, že práce a duchovní život jdou proti sobě. Autoři však ukazují, jaký užitek přináší spojení modlitby a práce. Práce nemusí ochromovat duchovní život; je-li prožívána s živou vírou, umožňuje člověku duchovní růst, a to nezávisle na viditelném úspěchu. *Brož., 141 str., 159 Kč*

Františka Böhmová - Cestičky k Bohu

Rodiče si kladou otázku, jak přiblížit svým dětem vztah k Bohu, který oni sami prožívají. Jednou z cest je uvést děti do důvěrného rozhovoru s Pánem. Ukázat jim, že modlit se mohou všude a vždy. Mohou jim ukázat, že modlitba není určená pouze na vymezený čas a prostor. *Váz., 47 str., 119 Kč*

Františka Böhmová - Modlím se s medvídky

Dětské modlitby doplněné bohatými ilustracemi.

Váz., 40 str., 109 Kč

Františka Böhmová - Modlitbičky

Dětské modlitby doplněné bohatými ilustracemi.

Váz., 40 str., 109 Kč

Poslední rozloučení s mons. Josefem Kavalem

Zleva: jménem zahraničních biskupů promluvil mons. Franz Eder z Pasova. Za kapitolu sv. Mikuláše se z mons. Kavalem rozloučil dlouholetý spolupracovník, kanovník mons. Václav Kulhánek. Jménem Charity poděkoval pomocný biskup Pavel Posád a za farnost promluvil jáhen Karel Faber.

Biskupové a kněží se loučí s ostatky mons. Kavaleho před kostelem sv. Jana Nepomuckého.

S mons. Kavalem se přišly rozloučit stovky nejbližších přátel, farníků a věřících z celé naší i ze sousedních diecézí.

Kněží nesou rakev ke kněžskému hrobu na hřbitově sv. Otýlie.

Za bezplatné a ochotné poskytnutí fotografií z pohřbu mons. Kavaleho děkujeme panu Stanislavu Korbelovi z Českých Budějovic.

František Hobizal - Pout' na Lomeček

Počátkem září volal již také kostelík mezi lesy, blíže Vodňan - na pout'.

Na předrahý Lomeček jsme se vypravili - s babičkou - některou zářijovou neděli, většinou na hlavní pout', po Jménu Panny Marie. Vyjelo se z Budějovic, vlak už byl nappán - a což teprve v Dívčicích! Tam bylo Boží dopuštění a zdálo se, že lokálka už není schopna všechno to množství spolýkat. Ale přece se tak stalo. A tak z malovické zastávky táhl nepřetržitý proud lidiček podél šípových keřů a lesem na Lomeček, jehož bání již vystrkovala hlavu nad lesem.

Na Lomečku byla vřava a ruch, mše svaté, kázání, zpovídání a uctívání malounek sošky Matičky Lomecké, to vše střídalo se v pestrém sle-

du. Oltář visící na řetězech vyzýval k pokleknutí a zbožnému pozvednutí mysli zde, uprostřed lesní samoty. A což teprve když zpěváci spustili starou lomeckou píseň „Horo krásná, spanilá, Maria kde přebývá...“ - to nezůstalo snad jediné oko suché. Bylo zde krásně a útulno, jak jen u Matičky bývá. Na oběd jsme zašli do staré hospody k Honzíkům, pokud tam ovšem bylo místo. Jednalo se nám stejně jen o krapet polévky či hlt piva, ostatní jsme mívali s sebou.

Zpáteční cesta z malovické zastávky do Dívčic vlakem byla pravým martyriem. Nebylo to pro člověka slabších nervů, ale s pomocí Boží se to přece jen přestálo. Lomeček pak se nám ještě dlouho zjevoval v našich snech.

Autorem tohoto úryvku, který pochází z knihy Budějovická trilogie, je P. František Hobizal, od jehož úmrtí uplynulo letos v červenci přesně deset let. F. Hobizal se narodil 10. března 1933 v Českých Budějovicích. Po studiích v Praze a Litoměřicích přijal r. 1956 kněžské svěcení. Byl správcem farnosti ve Stráži nad Nežárkou, Bavorově, Bílsku, Dubu a mariánského poutního místa Lomec u Vodňan. Poslední zmíněné místo bylo spolu s Římovem jeho oblíbeným. V roce 2000 byl jmenován čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Kromě kněžské služby se věnoval také literární činnosti. Kromě vydaných knih (Apoštolský poutník, Dopisy z Brazílie, Schreinerské kořeny, Schöningerské pastviny, Údolí Vogelsang, Budějovické nálady, Bomby na Budějovice, Volání budějovických zvonů, Moje Doudlebsko, Svátá země s Františkem Hobizalem, Humor v církvi dovolen, Cesta k nebi, Annáš) je autorem mnoha dalších nevydaných rukopisů. P. František Hobizal zemřel 8. července 2001, pohřben je na městském hřbitově v Bavorově.